

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκριμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτήσια δρχ. 15000, ἐξαμηνι
δρχ. 8000.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἀγγλίας, Αἰγύπτου Λίρες 1:10
Ἀμερικῆς καὶ ἄλλων κρατῶν, Δολλάρια 8.
Ἐξαμηνι ἀναλόγως.
ΕΠΙΣΤΟΛΑὶ ΚΙ ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ
Ἀποσώπας: Πρὸς τὸ περιοδικὸν «Ἡ ΔΙΑ-
ΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ», ὁδὸς Λέκκα 18, Βι-
βλιοπωλεῖο «Ἀνατολή» Ἀθῆνας. Τηλεφ. 20.977

ΙΔΡΥΤΗΣ ΤΟ 1879
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ († 1941)
ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ { ΜΑΡΙΑΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ
ΕΥΘΑΛΙΑΣ ΧΡ. ΝΑΤΣΙΟΥ
ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗΣ Π. ΜΟΥΣΔΡΑΚΗ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ
Ἀρχίζει τὴν 1ην Ἰανουαρίου, ἀλλ' αἱ
συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδή-
ποτε μηνός.

Παλαιοὶ Τόμοι, ἀρτιοί, τιμῶνται δρχ. 15000 ἄδρος
καὶ 18000 χρυσῶν. — Ο ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ κατὰ φυλ-
λὸν ἀποκτὰ προνόμια συνδρομητοῦ λαμβάνων
ψευδώνυμον δι' ἐν ἔτος ἐπὶ πληρωμῇ δρχ. 2000

Περίοδος Γ'. — Τόμος 2ος

Ἀθῆναι 7-14 Δεκεμβρίου 1946

Ἔτος 68ον — Ἀριθ. 49-50

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ANDRÉ LAURIE

ΠΡΟΑΣ Ο ΝΙΚΙΟΥ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: ΓΙΑΝΝΗ Β. ΙΩΑΝΝΙΔΗ

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

Πρὶν μισή ὥρα περίπου ὁ Εὐφο-
ρίων ἀπὸ τὸν ὅποιο ζητοῦσα εἰδή-
σεις γιὰ τὴν οἰκογένειά του, μοῦ εἴ-
πε ὅτι βρισκότανε σὲ θλιβερὴ κατά-
σταση: Ἡ Εὐχαρις μαραινότανε, ὁ
Λεωκράτης εἶτανε πάντα σκυθρωπός.
Μερικὲς ἐπιχειρήσεις ποὺ ἔκανε εἴ-
χανε ἀποτυχία — ἀσήμαντες κατὰ
βάθος — καὶ ἔδινε ἐξηγήσεις πολὺ
ἀπαισιόδοξες. Τίς ἐρμήνευε σὰ ση-
μεῖα μελλοντικῶν συμφορῶν. Ἀπ' τὴ
στιγμὴ ποὺ ἔχασε τὸν Ποσειδῶνα,
ἔχασε καὶ τὸ θάρρος του.

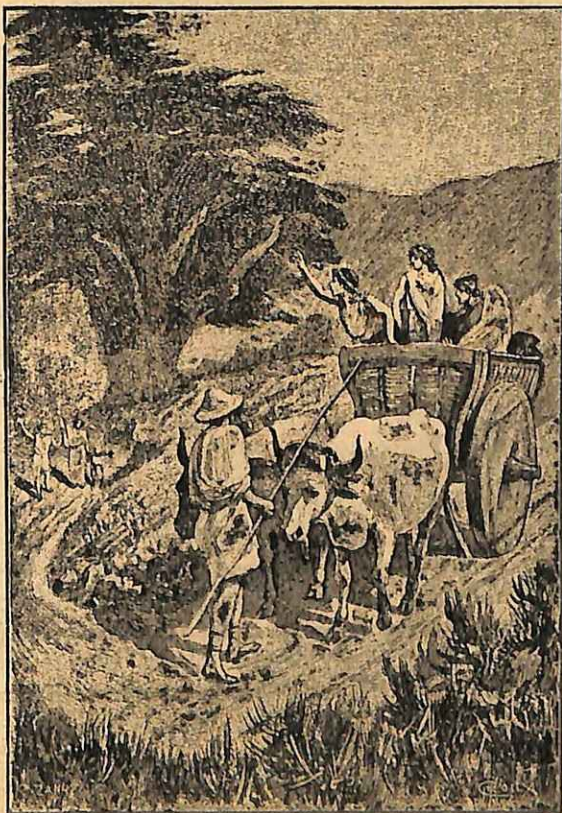
Ποιά θεὰ τύχη λοιπὸν τὸν
ἔφερε μέσα στὸ δικό μου σά-
κο! Δὲ μοῦ πέρασε οὔτε μιὰ
στιγμὴ ἀπ' τὸ νοῦ ὅτι ὄχι δό-
ξα, ἀλλὰ ἀτιμία κρεμότανε
πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι μου. Πῶς
ἦταν δυνατό μιὰ τέτλια σκέψη
νὰ φυτρώσῃ στὸ κεφάλι μου;
Μήπως κι' ἂν βρισκότανε στὸ
σάκο ἑνὸς ἄλλου συμμαθητῆ
μου, θὰ τὸν κατηγοροῦσα γιὰ
κλέφτη; Ποτές, σὰς βεβαιῶ.

Στὴν ἀρχή, ὅλοι μὲ πλη-
σίδασαν κάνοντάς μου ἐρωτή-
σεις καὶ δίνοντάς μου ἕνα σω-
ρὸ συγχαρητήρια. Καθέννας ἤ-
θελε νὰ τὸν δεῖ, νὰ τὸν ἀγγί-
ξει, ἤθελε νὰ βεβαιωθεῖ ὅτι
τὰ μάτια του δὲν τὸν ἀπατοῦ-
σαν.

Ὁ Εὐφορίων ἔτρεξε ἀμέσως
νὰ φέρει τὴν θριαμβευτικὴ εἴ-
δηση στὸν πατέρα του. Δὲν
σὰς εἶπα ὡστόσο, ὅτι ἀνάμεσα
στοὺς συμμαθητὲς μου, δύο
μονάχαμποροῦσαν νὰ μὲ κα-
τηγορήσουν σὰν κλέφτη. Ἀλ-
λοῖμονο δμως! Φτάνει μιὰ
σταγόνα δηλητήριο γιὰ νὰ μο-

λυνθεῖ ὁλόκληρο τὸ ἄγγειο...

Τὴν ἄλλη μέρα μόλις μπόρεσα νὰ
ἀντιληφθῶ τὰ πρῶτα συμπτώματα
τοῦ κακοῦ. Εἶχα περάσει ἕνα χαροῦ
μενο βράδυ· ἡ Ἀγαρίστη καὶ ἡ Γλυ-
κέρα, καρδιὲς ἀπλὲς κι' ἀγαθές, εἴ-
χανε ὑπερβολικὰ χαρεῖ μαζί μου
γιὰ τὴν ἐκπληκτικὴ εἰδηση· στὴ
χαρὰ μου ἤθελα νὰ γράψω ἀμέσως
στὸν πατέρα μου· καὶ πῆγαινα κάθε
στιγμὴ στὸ σχολεῖο γιὰ νὰ μάθω καὶ
τίς παραμικρότερες λεπτομέρειες
καὶ νὰ συζητήσω μὲ τὸν Εὐφορίωνα,

Φθάσαμε μὲ σελήνη.

τὸ Θεαγέννη καὶ μ' ὅλους τοὺς ἄλ-
λους, πῶς ἦταν δυνατό νὰ γίνεῖ αὐ-
τὸ τὸ ὑπέρτατο θαῦμα· νὰ βρεθεῖ
δηλαδή ὁ Ποσειδῶνας μέσα στὸ μα-
θητικό μου σάκο.

Ἀλλὰ τὸ ζήτημα εἶχε λυθεῖ δια-
φορετικὰ, πρὶν ἀκόμα μπῶ, ἀκού-
στηκε μιὰ φωνὴ νὰ λέει:

— Μὰ τὴν ἀλήθεια, τὸ αἰνίγμα
δὲ φαίνεται καὶ τόσο δύσκολο! Ἀ-
φοῦ τὸ ἀγαλμα βρέθηκε μέσα στὸ
σάκο τοῦ Πρῶαντα, σημαίνει ὅτι τὸ
ἔχει κλέψει ὁ... Πρόας.

Καὶ κάποιος ἄλλος ἀπαντᾷ:

— Αὐτὸ εἶναι ὁλοφάνερο!

Ἀλλοῖμονο! μὲ πόση εὐκολία
καὶ προθυμία πιστεύεται τὸ κακὸ
στὸν κόσμον. Θλιβερό εἶναι νὰ τὸ
λέει κανεὶς· ἀλλὰ εἰς τοὺς συμ-
μαθητὲς μου φανήκανε ἀρκετὰ
μοχηθροὶ γιὰ νὰ μὲ κατηγο-
ρήσουν· ἀλλὰ τὴν κατηγορίαν
δμως αὐτὴ τὴν ἀπέκρουσαν
ὅλοι σχεδὸν κατηγορηματικὰ
καὶ ἀδίσταχτα· ὁ Εὐφορίων
καὶ ὁ Θεαγέννης, καθὼς εὐκο-
λα μαντεύετε, ὑπῆρξαν οἱ κα-
λύτεροι ὑπερασπιστὲς μου,
στὴν περίστασιν τούτη. Χαρα-
κτηριστικὴ ἦταν ἡ βοήθεια
ποὺ μοῦ ἔδωσαν κι' οἱ δύο
σταθερὰ κι' ἀμετάβλητα.

Ὁ Εὐφορίων ἀμέσως εἶπε:

— Πῶς εἶναι δυνατό, ἕνας
ἄνθρωπος ποὺ κλέβει κάτι, νὰ
τὸ κρύβει μέσα στὸ σάκο του;
Κάτω ἀπ' τὴ μύτη μας! Αὐτὰ
τὰ πράγματα δὲ γίνονται!

Τὸ λέω καὶ χαίρουμαι.
Στὶς θλιβερὲς αὐτὲς μέρες, ἡ
φιλία τοῦ δὲν φάνηκε ν' ἄλ-
λάξει οὔτε στιγμὴ. Ἀντίθετα,
γιὰ νὰ δείξῃ ὅτι δὲν ἔπαιρνε
στὰ σοβαρὰ τίς κατηγορίες
ποὺ μοῦ ἔρριχναν, φρόντιζε νὰ
μὲ συνοδεύει ὅπου πῆγαινα,
μοῦ γλυκομιλοῦσε κυττάζοντάς
με σχεδὸν στὰ μάτια. Βέβαια

τοῦ χρεωστοῦσα εὐγνωμοσύνη· καὶ ἐνιωθα πὼς κατὰ βῆθος ἐδρίσκε ἀστεία τὴν ὑπόθεσιν αὐτήν. ἀνάξια γὰρ περισσότερη προσοχὴ· μαρτύριο μόνον τῆς ἀνοησίας τῶν ἀνθρώπων. Κι' ὁ Θεαγένης, πόσο πολὺ μ' ἐδόθη ἦτοσε δὲ κείνη τὴ σκληρὴ δοκιμασία! Τὸ μόνον τοῦ ἐπιχειρήμα ἦταν τοῦτο:

— Ὁ Πρόας δὲν κάνει κακὰ πράγματα, γιὰ τὸ λόγο ὅτι εἶνε ὁ Πρόας! Τίποτα ἄλλο δὲν ἔλεγε. Ὁλόκληρη ἡ ὑπεράσπισή του συνοψίζονταν στὰ δυὸ τρία αὐτὰ λόγια. Ὁ καλὸς μου Θεαγένης! Πόσα χτυπήματα δὲν ἔδωσε τὴν ἐποχὴ ἐκείνη! Πόσους καυγάδες δὲν ἔκανε γιὰ τὸ χαιτήρι μου! Παρουσίαζόμασταν στὸ σχολεῖο μὲ μῶλωπες σ' ὁλόκερο τὸ κορμί μας, μὲ προσμένες μύτες, μὲ ματωμένα αὐτιά· ἀλλὰ οἱ πόλεμοι αὐτοὶ μᾶς προοίκιζαν μὲ τεράστια ῥώμη...

Ὁ ἐξαιρετικὸς δάσκαλός μου ἔδειξε γιὰ μένα, ἀγαθότητα καὶ ἐκτίμηση γεμάτη εὐκρίνεια. Γιὰ τὸ δὲν εἶπα, ὅτι δυὸ μονάχα πιστέψανε σὲ μένα στὴν τιμιότητά μου ὁ δάσκαλος γύρισε καὶ μοῦ εἶπε:

— Δυὸ μόνον; Κι' ὅμως φίλε μου ἐγὼ θάβοζα τὸ χέρι μου στὴ φωτιά γιὰ σένα!

Κι' οἱ συκοφάντες μου; Ἦταν, ὅπως καταλαβαίνετε, ὁ Μενεκράτης κι' ὁ Λυκίδας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΗ' ΜΕΡΕΣ ΔΟΚΙΜΑΣΙΩΝ

Μὲ τὸ Μενεκράτη, ὅπως καταλαβαίνετε, δὲν εἶχα πιά καμμία σχέση. Ἀπὸ κείνη τὴν ἡμέρα οὔτε ὁ Θεαγένης, οὔτε ὁ Εὐφορίων, οὔτε ἐγὼ, δὲν τοῦ ξανάπα κουθέντα. Μόλις μᾶς εἶδε νὰ μπαίνομε στὸ σχολεῖο, ἔκανε σὰ νὰ μὴ γνωρίζομασταν μετὰξὺ μας. Ἄν καὶ καθόταν μπροστά μας σιωπηλός, εἵμασταν βέβαιοι ὅτι κρυφὰ ὑποδαύλιζε ἀγρία φωτιά κι' ὅτι ἦταν ὁ χειρότερός μου διώκτης. Ἀμέσως κιόλας, μόλις ἄρχισε νὰ κυκλοφορεῖ ἡ φρικτὴ συκοφαντία, δυσκολεύτηκα νὰ καταλάβω γιὰ τὴν κατηγοροῦν· δὲν πῆρα εἰδησιὸς ὅτι ἦταν γιὰ κλεψιά, ἡ πρώτη μου δουλειὰ ἦταν νὰ γελάσω περιφρονητικὰ· ἀλλὰ ἕνα πρωτὶ, ἐνῶ βρισκόμουν ἐξω μὲ τὸ Θεαγένη καὶ μὲ τὸν Εὐφορίωνα, βλέπω ἄξαφνα τὸν πρῶτο νὰ τρέμει· τὸ πρόσωπό του κοκκινίζει καὶ μπήζει μιὰ δυνατὴ φωνή. Κυτάζω πρὸς τὸν τοῖχο... κι' ὦ... βλέπω πάνω στὸν τοῖχο χαραγμένα μὲ κάρβουνο τεράστια γράμματα καὶ διαβάζω τοῦτα τὰ λόγια: «ΠΡΟΑΣ ΚΛΕΠΤΗΣ».

Ἐνα σύννεφο περνάει ἀπ' τὰ μάτια μου καὶ σβύνω μὲ τὰ χέρια μου τὴν ἐπιγραφή· οἱ φίλοι μου συγκινημένοι προσπαθοῦν νὰ καταπραῖνουν τὴν ταραχή μου.

— Ἰσως εἶναι τυχαῖο, λέει ὁ Θεαγένης, μὲ χεῖλη πού τρέμουν· γιὰ κάποιον ἄλλο Πρόας θὰ γράφουν...

Ξαναπαίρνουμε τὸ δρόμο μας, ἀλλὰ νά, πάνω στοὺς πέτρινους τοίχους τοῦ παλαιοῦ ναοῦ τῶν Ἑρμῶν, ξαναδιαβάζω τὶς ἴδιες λέξεις, πού εἶναι χαραγμένες σὲ πολλὰ σημεῖα.

«ΠΡΟΑΣ ΚΛΕΠΤΗΣ
ΦΟΒΟΥ ΤΟΝ ΠΟΣΕΙΔΩΝΑ ΠΡΟΑ
ΘΑ ΤΙΜΩΡΗΣΗ ΤΗΝ ΠΡΑΞΙΝ
[ΣΟΥ!]

Φλογερὰ δάκρυα μοῦ καίνε τὰ μάτια. Ἀπρὸς τὴν δημόσια αὐτὴ καὶ ἄδικη βρισιὰ, νιώθω νὰ λιγοθυμῶ καὶ δὲν ξέρω πού νὰ στηριχθῶ νὰ μὴν πέσω. Ἄν μοῦ τόλεξαν τοῦ ἴδιου κατὰ πρόσωπο, ἡ γροθιά μου θὰ μὲ βοηθοῦσε νὰ τιμωρήσω τὸν ὑδριστή. Ἀλλὰ ἐδῶ τί μπορῶ νὰ κάνω; ὦ, αὐτὰ τὰ λόγια θὰ μὲ κυνηγοῦσαν ὡς τὸν τάφο. Ὁ Εὐφορίων μὲ κυττάζει δακρυσμένος. Ὁ Θεαγένης μὲ ἀγκαλιάζει καὶ προσπαθεῖ νὰ μοῦ δώσει θάρρος.

— Μὴν κλαῖς! ἔλεγε. Κάνε καρδιά. θὰ περάσει ἡ τρικυμία κι' ἡ ἀθωότητά σου θ' ἀποδειχθεῖ. Ἄν ἤμουνα στὴ θέση σου θὰ προτιμοῦσα νὰ υποφέρω ἀθῶος παρὰ ἔνοχος.

— Ἐχεῖς δίκιο! εἶπα ἄξαφνα καὶ σηκώθηκα. Ἡ συνείδησή μου εἶναι καθαρὴ· δὲν τῆς πρέπουν δάκρυα. Ἄν δὲν μοῦ μένει τίποτ' ἄλλο ἔχω τουλάχιστο τὴν καρδιά μου, ἔχω καὶ τὴ δική σας ἀγάπη, φίλοι μου! Θὰ υποφέρω τὴν προσβολὴ μὲ γενναϊότητα. Καθὼς εἶπετε, Θεαγένη, προτιμῶ χίλιες φορές νὰ υποφέρω ἀθῶος, παρὰ ἔνοχος! Τὴν ὥρα αὐτῇ, σκεφτόμουν ἀκριβῶς ἔτσι. Ἀλλὰ ἄργότερα στὶς πικρὲς μέρες πού ἀκολούθησαν, δὲν εἶδα σιγὰ, σιγὰ νὰ μ' ἀποφεύγουν οἱ συμμαθητές μου, ἄρχισα πάλι νὰ πονῶ· ὑπόφερα θανάσιμα. Ἀνάμεσα ὅμως στοὺς συμμαθητές μου — καὶ τὸ λέω αὐτὸ γιὰ ἐπαινό τους — πολλοὶ δὲ θέλησαν νὰ προσέξουν ἂν τί συνέβαινε, πιστεύανε ἀπόλυτα σὲ μένα κι' αὐτὴ ἦταν ἡ μόνη μου παρηγοριά στὶς τρυχικὲς στιγμὲς πού περνοῦσα. Οἱ ὑδριστικὲς ἐπιγραφὲς ἐξακολούθησαν στοὺς τοίχους τῆς πόλης. Μάταια ὁ Θεαγένης φρόντιζε, ἂν ἦταν δυνατό νὰ τίς σβύνει ὅλες καὶ νὰ γράφει πάνω ἀπ' αὐτές:

«Ψεύδουσαι, δειλέ! Χρηστὸς ὁ Πρόας. Ὁ λέγων τὸ ἐναντίον, ψεύ-

στης καὶ συκοφάντης! Ὑπόγραψε κὰν τὴν ὑβρίν σου!»

Ἡ ἀπάντησή του ἦταν ἀόριστη, ἐνῶ ἡ κατηγορία ἦταν σκληρότατα ἀκριβὴς! Ἐν τῷ μεταξύ, ὁ μικρὸς Ποσειδῶνας ξαναπῆρε τὴ θέσιν του. Ἀλλὰ ὁ Εὐφορίων κι' αὐτὸς ὁ Λεωκράτης, τὸν ἐβλεπαν τώρα μὲ θλίψη γιὰ τὴ θυμόντουσαν τὴ μοῦ ἐστοχίσε. Ὅσο γιὰ μένα, ὅποτε τὸν ἐβλεπα ἕνα σύννεφο κατέβαινε στὰ μάτια μου.

— Μίλησέ μου, λοιπόν! τοῦ φώναξα μιὰ μέρα μπροστά του· λέγε τί εἶδες, λέγε ποιὸς σ' ἄρπαξε ἀπὸ δῶ!

Καὶ ξαφνικά, ἐνῶ τὸν κύτταζα, εἶδα πὼς δὲν κρατοῦσε πιά τὴ μικρὴ ζαφειρένια τράινα.

— Βλέπεις; Χάθηκε ἡ τράινα! ξεφώνησα γυρίζοντας στὸν Εὐφορίωνα.

— Ναι, τὸ γνωρίζω.

— Μήπως τοῦ ἔλειπε, δὲν... δὲν τὸν ἐβγαλα ἀπ' τὴ σάκα μου;

— Ναι...

— Καὶ γιὰ τὴν δὲν μοῦ τόλεγε προτιμήτερα; Δὲν τὴν ἐζήτησαν;

— Θεοί! πρότεσα χτυπώντας τὸ μέτωπό μου, μήπως θὰ τὴ βρῶ κι' αὐτὴν μέσα στὸ σάκο μου; Θὰ ζῶ λοιπόν τρέμοντας ἀπὸ τὸ καταραμένο αὐτὸ ἀγαλμα πού κολλήθηκε πάνω μου; Ἐλα, πάμε! Πάμε νὰ δοῦμε μήπως βρίσκεται ἡ τράινα μέσα στὰ μαθητικὰ ἐργαλεῖα μου!

Ὁ Εὐφορίων ἤθελε νὰ μ' ἐμποδίσει· ἀλλὰ ἔτρεξα στὸ σχολεῖο, δὲν ἦταν μόνος ὁ δάσκαλος. Ἀρπάξα τὸ σάκο μου, κρεμασμένο ἀκόμα στὸ καρφὶ ὅπως τὸν ἄφησα τὴν ἀπαίσια ἐκείνη μέρα· ἐψάξα πυρετώδικα ὅλες τὶς γωνιὲς του· ἀλλὰ ἡ τράινα δὲ βρισκόταν ἐκεῖ.

— Τί ζητᾷς; μοῦ λέει ὁ Δίσης ἡσυχά. Μήπως ἔχασες πάλι τίποτα;

— Λεῖπει ἡ τράινα τοῦ μικροῦ ἀγάλματος... Ἦθελα νὰ δῶ μήπως κανένας κακὸς δαίμονας τὴν ἔβαλε ἐδῶ μέσα... Μοῦ μέλλει ἄραγε νὰ βρῶ, σὺν ἀπὸ θαῦμα στὸ σάκο μου, ἕνα πρᾶγμα πού δὲν τῶθαλα ἐγώ; εἶπα πικρά.

Καὶ καθὼς ἀναποδογύρισα τὸ σάκο μου, ἕνα σπάνιο κι' ἀκριβὰ πολύτιμο πετράδι, κύλησε κι' ἐπέσε κατὰ γῆς—νέα ἀπόδειξη τῆς καταραμένης διαμονῆς τοῦ Ποσειδῶνα, ἀνάμεσα στὰ πράγματά μου. Ὁ Δίσης πῆρε τὸ πετράδι καὶ μοῦ εἶπε:

— Πήγαινέ το στοῦ Λεωκράτη καὶ μὴν πῆς τίποτα σὲ κανένα· Δὲν πρέπει νὰ προστέσεις νέες ὑποψίες στὶς τόσες ἄλλες πού σὲ βαραίνουν

καί... τίς ὁποῖες δὲν πιστεύω ἐγὼ παιδί μου...

— ὦ Λύση! φώναξα δίδοντας του αὐθόρμητα τὸ χέρι. Δὲ μπορεῖς τὴ δική σου πεποίθησιν, νὰ τὴ μεταδώσεις καὶ σὲ κείνους πού με κατηγοροῦν; Ἄν ἤξαιρες, Λύση. Εἶνε τόσο σκληρό... τόσο σκληρό...

— Τὸ ξέρω, Πρόας καὶ σὲ συμπονώ... Ἀλλὰ τί μπορῶ νὰ κάνω; Δὲν ἐπιθυμῶ, εἶμαι βέβαιος, νὰ γίνω ἐγὼ ὁ τιμωρὸς ἐναντίον κείνων τῶν συμμαθητῶν σου πού με κατηγοροῦν;

— Θεὸς φυλάξοι! ξεφώνησα μὲ φρίκη. Κανένας δὲ μπορεῖ νὰ ἐρθεῖ σὲ βοήθειά μου...

— Νὰ ἐλπίζεις στὸν καιρὸ.

Οἱ θεοὶ θὰ σὲ λυπηθοῦν. Καὶ νὰ θυμᾶσαι ὅτι τὸ πολυτιμώτερο ἀγαθὸ εἶναι τὸ μαρτύριο τῆς συνειδήσεώς σου.

Γύρισα μελαγχολικὸς στὴς Ἀγαρίττης. Ἡ Γλυκέρα, εἶναι περὶ τὸ νὰ τὸ πῶ, ἔγινε περισσότερο ἀδελφὴ στὶς δοκιμασμένες μου αὐτὲς μέρες, παρὰ ἄλλοτε. Ἀγανακτισμένη ἀπ' τὴν ποταπὴ κατηγορία, δὲν ἀμφέβαλλε οὔτε στιγμή ὅτι ἡ ἀθωότητά μου θὰ ἐλαμπε πολὺ γρήγορα μπροστά στοὺς ἄλλους. Πόσες φορές ἔκλαψα, μὲ τὸ κεφάλι στηριγμένο πάνω στὸν ὦμο τῆς Χωρὶς τὴ Γλυκέρα, δὲν ξέρω τί θὰ εἶχα γίνει...

Μιὰ μέρα στὴν παλαίστρα βρῆκα ὅλους μου τοὺς συμμαθητὲς συγκεντρωμένους γύρω ἀπ' τὸν Ἑρμογέννη. Ὁ Ἀρχίας κι' ὁ Λυκίδας, ὡπλισμένοι μὲ ἀξίνες, ἔσκαβαν τὴ γῆ γιὰ τὴ μέλλουσα πάλη. Πολλὲς φορές ὁ Ἑρμογέννης μᾶς ἐπέβαλλε νὰ σκάβουμε, γιὰ τὴν ἀσκήσιν αὐτὴ τὴ θεωροῦσε ἀναγκαῖοτατη.

— Πρόας, μοῦ εἶπε ὁ δάσκαλος, σὲ περίμενα· οἱ μαθητὲς τοῦ Γυλῖππου προκάλεσαν τοὺς δικούς μας σὲ πάλη. Θέλω νὰ κάνω ἕνα διαγωνισμό ἀνάμεσά σας, γιὰ νὰ ἐκλέξω τοὺς ἱκανοὺς πού θὰ τιμῶσιν τὴν παλαίστρα μας. Εἰστε ἔτοιμοι; Ἀρχία καὶ Θεαγένη, βγῆτε πρῶτοι!

Ὁ Θεαγένης ὤρμησε, ἐνῶ ὁ βαρὺς Βοιωτὸς κινήθηκε μὲ βραδύτητα· πιασθήκανε στὰ χέρια. Ὁ ἀγῶνας κράτησε πολλὴ ὥρα· κατέληξε ὅμως στὴ νίκη τοῦ Θεαγένης.

— Κι' ὅμως ὁ Ἀρχίας θὰ τοὺς δυσκολεῖ περισσότερο ἀπὸ μένα, εἶπε ὁ φίλος μου χαμογελώντας· τόσο στερεὰ κρατιέται· στὴ γῆ, ὥστε

δοκιμάζει κανεὶς ἀπερίγραπτο κόπο γιὰ νὰ τὸν ξεριζώσει...

— Ὑπομονή! εἶπε ὁ διδάσκαλος. Θὰ παλαίψετε ὅλοι καὶ θὰ ἐκλέξουμε τοὺς καλλίτερος· μὴ φοβᾶσαι! Ἡ σειρά σου, Εὐφορίων, μὲ τὸν Γλαύκωνα.

Ἐτοιμάστηκαν.

— Δὲν ἀναπτύσσεις ὅλες σου τὶς δυνάμεις, Εὐφορίων, εἶπε ὁ διδάσκαλος ἐπιπληκτικὰ. Σὲ ἐβλεπα· μόλις ὑπερασπιζόσουν τὸν ἑαυτὸ σου.

— Αἱ! ἂν χρειαστεῖ, θὰ βάλω ὅλα μου τὰ δυνατά, εἶπε ὁ φίλος μου χαμογελώντας. Ἀλλὰ τώρα δὲν εἶναι τίποτα...

Τὰ πρόβατα κι' ὁ σκύλος μᾶς διασκεδάζανε ὅλους.

— Τίποτα; Θεωρεῖς λοιπόν τίποτα τὴν τιμὴ τῆς παλαίστρας; ἔκανε ὁ Ἑρμογέννης.

— Στείλε μου ἐναντίονα στοὺς μαθητὲς τοῦ Γυλῖππου καὶ θὰ δεις, ἀποκρίθηκε ὁ Εὐφορίων, ξαπλώνοντας μὲ νωχέλεια πάνω στὴν ἄμμο τὸ ὠραιότατο κορμί του...

— Καλὰ, καλὰ, θὰ δοῦμε... Ἡ σειρά σου, Λυκίδα· καὶ σὺ Πρόας, πλησιάζετε.

Ζύγωνα, ἔτοιμος γιὰ τὴν πάλη. Ἀλλὰ ὁ Λυκίδας, πού σηκώθηκε μιὰ στιγμή, γύρισε ξαφνικά καὶ ξανακάθισε.

— Δὲν ἀκουσες λοιπόν; εἶπε ὁ διδάσκαλος.

— Τὸ ἀκουσα, ἀποκρίθηκε ψυχρὰ ὁ Λυκίδας.

— Ἐμπρὲς λοιπόν, τί κάθεσαι; Ὁ Λυκίδας ἐσφίξε τὰ χεῖλια του χωρὶς νὰ μιλήσει.

— Τί σημαίνει αὐτό; ρώτησε ὁ Ἑρμογέννης. Σήκω πάνω, δεινέ!

— Θὰ παλαίψω, ἀπάντησε ὁ Λυκίδας, ἀλλ' ὄχι μὲ αὐτόν!

Καὶ μ' ἔδειξε μὲ περιφρονητικὴ κίνησιν τοῦ κεφαλοῦ.

— Ὅχι· αὐτόν; Καὶ γιὰ τὴν ρώτησε ὁ διδάσκαλος κυττάζοντάς μας καὶ τοὺς δυο.

Ὁ Λυκίδας κούνησε τοὺς ὤμους καὶ σῶπασε.

— Γιὰ τὴν δὲ θέλεις νὰ παλαίψης μαζί μου, Λυκίδα; ρώτησα τότες τρέμοντας ὁλόκληρος, ἐνῶ ὁ Θεαγένης κι' ὁ Εὐφορίων, μὲ πλησιάσανε σὰν ἀδελφία.

Ὁ Σπαρτιάτης μὲ κύτταξε κατὰματα:

— Γιὰ τὴν δὲ θέλω νὰ παλαίψω μ' ἕναν κλέφτη! ἀπάντησε.

Δὲν πρόλαβε νὰ τελειώσῃ τὴν κουβέντα του, δὲν τινάχτηκε πάνω καὶ τοῦ ἔδωσα μιὰ ἀλύπητη γροθιά, στὰ χεῖλια του πού ἔλεγαν φέμματα. Τὸ χτύπημα ἦταν τόσο δυνατό πού ἀνοίξε ἡ μύτη του.

— Ψεύτη! φώναξα ὀργισμένος. Νὰ λοιπόν τώρα γιὰ νὰ παλαίψης... νὰ κι' ἄλλη... νὰ κι' αὐτὴ... νὰ καὶ κείνη...

Καὶ τοῦ κατέβηξα ἀπανωτὲς γροθιές. Ὁ θυμὸς μὲ τύφλωσε σχεδόν· ὁ Λυκίδας θέλοντας καὶ μὴ ἐπλεξε τὰ χέρια του μὲ τὰ δικά μου καὶ πέσαμε κι' οἱ δυὸ πάνω στὴν ἄμμο. Καὶ ἔγινε τότες μιὰ πάλιν, πού παρόμοια δὲν εἶχαν δεῖ οἱ ἡσυχιοὶ ἐκεῖνοι τόποι... Μάταια ὁ διδάσκαλος προσπάθησε νὰ μᾶς χωρίσῃ. Κι' ἐνῶ χτυπιόμασταν τοῦ φώναξα:

— Ψεύη! Ψεύτη! Ἐσὺ τὰ γράφεις τὰ φέμματα ἐκεῖνα πάνω στοὺς τοίχους; Νὰ καὶ τοῦτη νὰ καὶ κείνη... δειλέ! Δὲν μποροῦσες νὰ τὸ πῆς φανερά, ἀντὶ νὰ κρύβεσαι καὶ νὰ τὸ γράφεις;

Ὁ Λυκίδας, τρέμοντας ἀπὸ θυμὸ μού ἀνταποδίνει τὰ χτυπήματα μὲ ἄγρια σιωπή. Ὁ θυμὸς μὲ παραφέρει τόσο, ὥστε γιὰ πρώτη φορὰ ἀπ' δὲν ἦρθα στὴν παλαίστρα, στηρίζω τὸ γόνατό μου πάνω στὸ στηθός του,

του σφίγγω το λαιμό με τὰ δυὸ χέρια καὶ τοῦ φωνάζω :

— Ὁμολόγησε πῶς εἶπες ψέμματα ! Ὁμολόγησε !

Κινδυνεύει νὰ πάθει ἀπὸ συμφορῆς ; ἀλλὰ μοῦ εἰπὲ ἕνα πεισματικὸ βλέμμα καὶ ζωπαίνει :

— Δὲ θὰ σ' ἀφήσω, ἀν δὲν ὁμολογήσεις !

Καὶ θὰ κρατοῦσα τὴν ἀπειλή μου ὡς τὸ τέλος, ἀν ὁ Ἑρμογένης ὀργισμένος ποὺ παρκοῦσαμὲ τὴ διαταγή του, δὲν μὰς ἀρπάξε ὁ ἴδιος καὶ τοὺς δυὸ γιὰ νὰ μὰς χωρίσει.

— Φτάνει λοιπόν, λυκε ! φώναξε θυμωμένα. Μάθε ὅτι κανεὶς ἐδῶ δὲν πρέπει νὰ μὲ παρακοῦει. Ἀλλὰ... μὰ τὸν Ἑρμῆ, εἰς τε σὲ πολὺ καλὴ φέρμα κι' οἱ δυὸ !

Σηκωθήκαμε μὲ πρόσωπα ματωμένα, μὲ χέρια ξεγδαρμένα μὲ μάτια μωλωπισμένα· οἱ τρίχες τῶν κεφαλῶν μας εἶχαν ξεριζωθεῖ. Ἀλλὰ ὁ Λυκίδας δὲν παραδέχεται πῶς νικήθηκε.

— Σὲ προειδοποῶ, εἶπε στὸν Ἑρμογένη, ὅτι δὲν θὰ πάρω μέρος μὲ τοὺς Γυλιππικούς, ἀν συγκαταλέγεται κι' αὐτὸς ἀνάμεσα στοὺς παλαιστῆς σου.

— Θὰ πάρεις μέρος ἀν σὲ στείλω ἐγώ, ἢ θὰ φύγεις ἀπὸ τὴν παλαίστρα μου, ἀπάντησε ὁ Ἑρμογένης, μὲ ἀκράτητο θυμὸ. Ποιὸς ἀνέμος ἀπείθειας, φύσηξε σήμερα ἐδῶ ; Θὰ δείξω σ' ὅλους σας, ποιὸς εἶναι ὁ δάσκαλος ἐδῶ πέρα !

— Στὴν ἀνάγκη, θὰ φύγω ἀπὸ τὴν παλαίστρα σου, ἀποκρίνεται μὲ αὐθαδεια ὁ Λυκίδας, ἀλλὰ σὲ εἰδοποιῶ ὅτι ἀνάλαβες κακὴ ὑπόθεση, νὰ συγκαταλέγεις ἀνάμεσα στοὺς παλαιστῆς σου μαθητὴ, ποὺ κατηγορεῖται γιὰ μιὰ τέτοια πράξη.

— Ποὺ κατηγορεῖται ! Ποὺ κατηγορεῖται ! διέκοψε ἀνυπόμονα ὁ δάσκαλος. Ἀπόδειξε λοιπόν τὴν κατηγορία καὶ τὸν διώχων ἀμέσως !

— Αὐτὸς ὀφείλει ν' ἀποδείξει πῶς εἶναι ἄθως, ἀποκρίθηκε ὁ Λυκίδας μὲ τὴν ἐρεθισμένη ψυχρότητά του. Δὲν εἶμαι δημόσιος κατήγορος.

— Τὸ ξέρεις πολὺ καλά, καθὼς τὸ ξέρω κι' ἐγώ, ὅτι λὲς ψέμματα ! τοῦ λέω τρέμοντας. Τί νὰ σοῦ πῶ ; ἴσως ἐσὺ νὰ ἔκανες τὸ ἔγκλημα αὐτὸ ποὺ τὴν ὥρᾳ μὲ κατηγορεῖς !

Σήκωσε τοὺς ὤμους.

— Δὲν σὲ κατηγορῶ· ἢ κοινὴ γνώμη σὲ ἐνοχοποιεῖ, ἀπάντησε ὁ περσιτικός.

Γίνεται κυγῆς ἀνάμεσα στοὺς δασκούς μου καὶ στοὺς δικούς του, ὅτε ἀπ' τὰ τελευταῖα του λόγια. Οἱ πρῶτοι λέγανε πῶς δὲν μποροῦ

νὰ πάρω μέρος στὴν πάλη ἐνάντια στοὺς μαθητῆς τοῦ Γυλιππου, πρὶν φανερῶθαι ἡ ἀθωότητά μου ἢ ἡ ἐνοχή μου. Οἱ δεῦτεροι υποστήριζαν τὸ ἀντίθετο. Ὁ Ἑρμογένης εἶναι στενοχωρημένος. Ὡστόσο, καταλαβαίνω πῶς εἶναι μὲ τὸ μέρος μου, ἀλλὰ δὲν ξέρει τί ἀκριβῶς πρέπει νὰ κάνει. Αἰσθάνομαι ὅτι θὰ σπαραχθεῖ ἢ καρδιά μου ἀν τύχει καὶ ἐξαιρεθῶ ἀπὸ τὴν πάλη. Τί ἔκανα, ὦ θεοί, ὥστε νὰ κριθῶ ἄξιος μιᾶς τέτοιας τιμωρίας ;

— Ἀν ὁ Πρόας δὲν πάρει μέρος ἐγὼ φεύγω, λέει ὁ Θεαγένης.

— Κι' ἐγώ, λέει ὁ Εὐφορίων.

— Κι' ἐγὼ αὐτὸ θὰ κάνω, ἀφοῦ αὐτὸς ὁ λύκος ὁ χωριάτης, εἶναι ἐναντίον του, λέει ὁ Ἀρχίας μὲ τὸ μεγαλόπρεπο ὕψος του.

— Τελειώστε ἐπὶ τέλους τίς φλυαρίες σας ! φωνάζει ὁ διδάσκαλος. Θὰ παλαίψω, δὲν θὰ παλαίψω, πηγαίνω, δὲν πηγαίνω... Μὰ τὸν Δία ! Ἀπὸ τὴν καὶ ποὺ διδάσκω στὴν παλαίστρα μου, ποτέ μου δὲν εἶδα τέτοια ἀπειθεια καὶ αὐθάδεια. Θὰ συμμορφωθῇτε μὲ τίς προσταγές μου, ἢ θὰ σὰς δείξω ποιὸς εἶμαι. Ἐμπρός, χωρὶς λόγια. Πάρτε τὰ ἀκόντια σας καὶ στίς θέσεις σας !

Τέλος, ὅτε ἀπὸ μιὰ κουραστική ἐργασία τελειώνουμε. Ἀλλὰ τὴν ὥρᾳ ποὺ βγαίνουμε ἀπὸ τὴν παλαίστρα, ἀκούω τὸ Μενεκράτη νὰ μιλεῖ μὲ κάποιον μαθητὴ :

— Καταλαβαίνεις πολὺ καλά, τοῦ λέει, ὅτι δὲν μποροῦσα νὰ ἐξακολουθήσω σχέσεις μαζί του. Μοῦ ἀπαγόρευσε νὰ τοῦ μιλῶ ὁ πατέρας μου...

Εἶμαι βέβαιος πῶς μιλεῖ γιὰ μένα καὶ τότε ἕνα εἰρωνικὸ γέλιο ζωγραφίζεται στὰ χεῖλιά μου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΘ'.

Η ΣΩΤΗΡΙΑ

Καθημερινά, ἡ ἀτμόσφαιρα ὅλο καὶ πυκνώνει γύρω μου ἀνυπόμονα. Ἐχασα τὸν ὕπνο, τὴν ὄρεξη, τὴ διάθεση γιὰ τὰ παιχνίδια. Ἡ ἰδiosis κρασία μου ἀρχισε νὰ μεταβάλλεται.

Τὸ ἐνιωθα αὐτὸ, γιατί γίνονται ἀγχοί, μισάνθρωπος καὶ ζητοῦσα τὴ μόνωση. Μιὰ μέρα, θέλοντας νὰ βρεθῶ μονάχος στὴν ἐξοχή, πήρα τὸ δρόμο καὶ γεμάτος ἀπὸ πικρὲς σκέψεις, τράβηξα τὸν ἀνήφορο ποὺ ἐβγαζε ἐξω ἀπὸ τὴν πόλη. Ὅμως νά ! Στὸ πρῶτο δέντρο ποὺ συνάντησα, γέλασα ἕνα κομμάτι παπύρου κολλημένο στὸν κορμὸ μου.

Ἡ καρδιά μου ἐσφίξε. Ζύγωσα κοντὰ καὶ τότε διάβασα κάτι ποὺ μ' ἔκανε πάλι νὰ φρίξω :

Ο ΠΡΟΑΣ ΕΙΝΕ ΚΛΕΠΤΗΣ

Ἐπὲσα πάνω στὸ χῶμα κι' ἀρχισα νὰ κλαίω πικρά. Τὴ στιγμή ἐκεῖνῃ προτιμοῦσα τὸ θάνατο νὰ ἐρθεῖ σὰ λυτρωτής. Δὲν ξέρω πόση ὥρα ἔμεινα σ' αὐτὴ τὴ θέση. Ἀξαφνα, ἀπεγνωσμένες κραυγὲς χτύπησαν στ' αὐτιά μου :

— Βοήθεια ! Βοήθεια ! Ἐλεος ! Βοήθεια !

Σήκωσα τὸ κεφάλι μου καὶ βλέπω σ' ἑκατὸ βήματα περίπου μακριά μου, κάτι ποὺ πάλευε μέσα στὸ νερὸ μιᾶς μικροῦλας λίμνης Εὐτυχῶς ἤξερα νὰ κολυμπῶ σὰν ψάρι. Χωρὶς νὰ διστάσω ἔτρεξα πρὸς τὰ ἐκεῖ καὶ τότε—ὦ θεοί—εἶδα τὸ Μενεκράτη ποὺ πάλευε ἀπεγνωσμένα μὲ τὸ ὑγρὸ στοιχεῖο ποὺ σιγά, σιγά τὸν κατάπινε. Δὲν σκέφθηκα τίποτα· ἔπεσα στὸ νερὸ καὶ τὸν ἀρπάξω ἀπ' τὸν τράχηλο· ὁ ἀνόντος, νομίζοντας πῶς θὰ σωθῇ εὐκολώτερα, κολλάει πάνω μου σὰ στρεῖδι· κατεβαίνουμε καὶ οἱ δυὸ σὰ μολὸβι στὸν πάτο τῆς λίμνης. Τέλος, ὅτε ἀπὸ μεγάλους κόπους κατορθώνω καὶ τὸν βγάξω ἐξω· ἔχει χάσει τίς αἰσθήσεις του καὶ χρειάζεται νὰ τοῦ κάνω ἐντριβές γιὰ νὰ τὸν ἐπαναφέρω στὴ ζωὴ. Παρ' ὅλο ὅτι βιάζομαι γιατί πλησιάζει ἡ ὥρα τοῦ σχολείου, ὥστόσο ἀρχίζω νὰ τοῦ δίνω τίς πρῶτες βοήθειες. Τὸν γδύνω στὰ γρήγορα κι' ἀρχίζω νὰ τὸν τρίβω.

— Ἀ, Ἐσὺ εἶσαι ποὺ γράφεις τὰ ὕδριστικά ἐπιγράμματα ! Ἀ ! σὺ εἶσαι ποὺ χτυπᾷς ὑπουλα τοὺς συμπαθητῆς σου ! Ἐσὺ εἶσαι ποὺ συκοφαντεῖς ! καὶ δώστου τοῦ τρίβω τὰ χέρια καὶ τὸ λαιμὸ μὲ ὅλη μου τὴ δύναμη.

Σὲ λίγο ἀνοίγει τὰ μάτια. ἡ μνήμη του ξαναγυρίζει, μισοσηκώνεται καὶ μὲ ἀναγνωρίζει.

— Ἐσὺ ! Ἐσὺ Πρόα, μοῦ ἔσωσες τὴ ζωὴ ; Ἀ ! τί ὠραία ! Πόση χάρη σοῦ χρωστῶ !

Δὲν καταδέχομαι ν' ἀπαντήσω. Συμπλήρωσα τὸ ντύσιμό μου καὶ ἐτοιμάζομαι νὰ τοῦ γυρίσω τίς πλάτες.

— Πρόα, Πρόα ! λέει ὁ Μενεκράτης ἰκετευτικά, μὴ φεύγεις, μὴ μ' ἀφρίεις !

— Δὲν ἔχεις πιὰ τίποτα ! Ἀφισέ με ἤσυχο ! Τί ; Μήπως θέλεις νὰ μείνω μαζί σου γιὰ νὰ σ' εὐχαριστήσω γιὰ...

Καὶ δίχως νὰ τοῦ πῶ ἄλλο τίποτα, τοῦ δείχνω τὸ μυστὰρὸν πάπυρο στὸν κορμὸ τοῦ δέντρου.

(Ἀκολουθεῖ)

ΤΑ ΝΕΑ ΤΟΥ 1947

Ἡ «Διάπλασις» στὸ 69^ο ἔτος της.—Γίνεται χρωματιστὴ καὶ δωδεκασέλιδη.—Οἱ μεγάλες μας καινοτομίες.—Τὰ νέα μυθιστορήματα.—Οἱ νέοι μας συνεργάτες.—Οἱ καινούργιοι ὁροὶ συνδρομῆς.—Τὸ ξεσπάδωμα.

Ὁ ὄνειρο ποὺ δὲν πρόφθασε νὰ ἰδῇ πραγματοποιούμενο ὁ Νικόλαος Παπαδόπουλος ὁ ἰδρυτὴς τῆς Διαπλάσεως, γίνεται ἀλήθεια ἀπὸ τὸ πρῶτο φύλλο τοῦ καινούργιου τόμου Μὲ τὸν καινούργιο χρόνο ἡ «Διάπλασις» μπαίνει στὸ 69^ο ἔτος της καὶ

ΓΙΝΕΤΑΙ ΧΡΩΜΑΤΙΣΤΗ

Τὴν μεγάλη αὐτὴ καινοτομία σκέφτηκε πολὺ ὥσπου νὰ τὴν ἐφαρμόσω. Ἡ Διάπλασις πάντα τραβοῦσε τοὺς ἀγνώστες της μὲ τὸ περιεχόμενό της κι' ὅχι μὲ τὰ χτυπητὰ ἐξώφυλλά της. Μὰ τ' ὄνειρο τοῦ ἰδρυτῆ της ἦταν ἀπὸ χρόνια νὰ παρουσιάσῃ μιὰ «Διάπλασις» ποὺ νὰ συναγωνίζεται ὅχι μονάχα στὸ περιεχόμενό, ἀλλὰ καὶ στὴν ἐμφάνισή της καλότερα ξένα περιοδικά. Σήμερα μὲ τὴν τελειότητα τῶν τεχνικῶν μέσων ποὺ ὑπάρχουν, τὸ ὄνειρο αὐτὸ μπορεῖ νὰ πραγματοποιηθῇ. Ἡ «Διάπλασις» θὰ τυπώνεται χρωματιστὴ, διατηρώντας πάντα τὴν ἰδια καλαίσθητη καὶ περιποιημένη ἐμφάνισή ποὺ τὴν κάνουν νὰ στέκεται τόσο ψηλότερα ἀπ' ὅλα τ' ἄλλα παιδικὰ περιοδικά.

Ἡ καινοτομία αὐτὴ μᾶς στοιχίζει τεράστια ἐξοδα, προσπάθειες καὶ κόπους, ἀλλὰ ὅπως πάντοτε στηρίζομαι στὴν ἀγάπῃ τῶν παιδιῶν μου γιὰ νὰ μπορέσω ν' ἀνταπεξέλθω. Καὶ δὲν θὰ περιορισθῶ μόνον σ' αὐτὸ : Ἀπὸ τὴν 1 Ἰανουαρίου τὸ φύλλο θὰ εἶναι δωδεκασέλιδο καὶ ἑξώφυλλο. Ἡ ὕλη της θὰ εἶναι ὅχι μονάχα πλούσια καὶ ἐκλεκτὴ ὅπως πάντα, ἀλλὰ πρωτότυπη, καὶ σύμφωνη μὲ τίς σύγχρονες ἀπαιτήσεις. Θὰ ἐγκαινιάσῃ φιλοτεχνικὴ στήλη, θρησκευτικὴ καὶ ἐκδρομικὴ στήλη.

Σὲ κάθε φύλλο θὰ δημοσιεύονται διάφορα ἐπιστημονικὰ Νέα καὶ Περιέργεια πλουσιώτατα εἰκονογραφημένα καὶ τέλος θὰ ἐμφανισθοῦν ἕνα πληθὺς ἄλλες καινοτομίες, ποὺ εἶναι πρόωρον νὰ σὰς τις ἀναγγεῖλω ἀπὸ τώρα.

Τὸ μεγαλύτερο ὅμως θέλητρο, ὅπως πάντα, θὰ εἶναι τὰ ἐξαιρετικά μυθιστορήματά μας. Τὰ φετινὰ θὰ ξεπεράσουν σὲ ἐνδιαφέρον κάθε προηγούμενο. Τὸ πρῶτο θὰ εἶναι :

«ΤΟ ΜΑΓΕΜΜΕΝΟ ΦΥΛΑΧΤΟ»

τοῦ Ε. Nesbit, ποὺ θὰ τὸ μεταφράσῃ γιὰ σὰς ἀπὸ τὰ ἀγγλικά μὲ τὸν ἀριστοτεχνικὸ τῆς τρόπο ἡ κ. Βέτα Πεζοπούλου.

Γιὰ νὰ καταλάβετε τὴν ἐπιτυχία ποὺ εἶχε αὐτὸ τὸ μυθιστόρημα, ἀρκεῖ νὰ σὰς πῶς στὴν Ἀγγλία μοναχὰ ἐγιναν ὡς τὸ 1929 ἑξὶ ἐκδόσεις χωρὶς ἀπὸ τίς μεταφράσεις ποὺ ἐγιναν σ' ὅλες τίς γλώσσες τοῦ κόσμου.

Στὸ μυθιστόρημα αὐτὸ ἐξιστοροῦνται οἱ περιπέτειες τεσσάρων παιδιῶν, ποὺ μὲ τὴν δύναμη ἐνὸς σπασμένου φυλαχτοῦ—ποὺ βρέθηκε στὰ χέρια τους κατὰ παράξενο τρόπο—μπόρεσαν νὰ ταξιδέψουν φανταστικά καὶ νὰ βρεθοῦν χιλιάδες χρόνια πίσω στὴν Αἴγυπτο, στὴν Βαβυλώνα, στὴν Ἀτλαντίδα, νὰ γνωρίσουν ἱστορικὰ πρόσωπα σὰν τὸν Ἰούλιο Καίσαρα, κι' ὅλα αὐτὰ ψάχνοντας νὰ βροῦν τὸ κομμάτι ποὺ ἔλειπε ἀπ' τὸ φυλαχτὸ.

Τώρα ποῦ καὶ πῶς τὸ βρήκανε καὶ τί ἔγινε ὕστερα, αὐτὰ θὰ τὰ μάθετε διαβάζοντας τὸ ἐξαιρετικὰ πρωτότυπο καὶ καλογραμμένο αὐτὸ μυθιστόρημα ποὺ θ' ἀφήσῃ ἐποχὴ.

Τὸ δεύτερο μυθιστόρημά μου εἶναι κι' αὐτὸ γεμάτο περιπέτειες. Ὁνομάζεται

«ΟΙ ΦΥΛΑΚΙΣΜΕΝΕΣ ΤΟΥ ΜΑΥΡΟΥ ΠΥΡΓΟΥ»

καὶ εἶναι γαλλικὸ τοῦ Claude St Ogan.

Πρόκειται γιὰ τὴν ἱστορία μιᾶς μικρῆς ὁρφανῆς ποὺ κληρονομεῖ ἀνέλπιιστα μιὰ κολοσσιαία περιουσία. Τὴν κληρονομίαν ὁμως αὐτὴν τὴν ἐποφθαλμιά καὶ κάποιος ἄλ-

λός μακρυνὸς συγγενής, καὶ γιὰ νὰ τὴν πάρῃ αὐτὸς, κλέβει μιὰ μέρα τὴ μικρὴ κληρονομία καὶ τὴ φίλη της, τὴν κόρη τοῦ κηδεμόνα της, καὶ φυλακίζει τὰ δυὸ κορίτσια σ' ἕνα ἐγκαταλειμμένο πύργο στὴν Ἰρλανδία. Πόσον καιρὸ μένουν κλεισμένες ἐκεῖ μέσα οἱ δυὸ μικρές, τί τρόπους σφετίζονται γιὰ νὰ ἐπικοινωνήσουν μὲ τὸν ἐξω κόσμον καὶ τί περιπέτειες τίς περιμένουν ἀκόμη, αὐτὰ δὲν μπορῶ νὰ σὰς τὰ διηγηθῶ ἀπὸ τώρα. Σὰς λέω μόνον ὅτι θὰ περιμένετε μὲ καρδιοχτύπι κάθε Σάββατο τὸ φύλλο, γιὰ νὰ ἰδῆτε τί ἀπέγιναν «Οἱ φυλακισμένες τοῦ Μαύρου Πύργου», ποὺ θὰ σὰς μεταφράσῃ ὁ κ. Γ. Ἰωαννίδης.

Πρέπει ἀκόμη νὰ σὰς προσθέσω ὅτι τὸ μυθιστόρημα αὐτὸ θὰ κρατήσῃ μόνον ἑξὶ μῆνες κι' ὕστερα πιθανότατα νὰ δημοσιεύσῃ ἕνα ἑλληνικὸ πρωτότυπο, μὲ θέμα τὴν ἡρωϊκὴ δράση τῶν παιδιῶν μας τὸν καιρὸ τῆς κατοχῆς. Τὸ μυθιστόρημα αὐτὸ ἔχει ἀρχίσῃ νὰ τὸ γράφῃ γιὰ σὰς... μὰ ὅχι, αὐτὸ εἶναι μυστικὸ καὶ δὲν σὰς τὸ λέω.

Ἀς ἐρθουμε τώρα καὶ σὰς μιὰ κομμάτι, ποὺ γίνονται προνομιούχα. Γιατί τὸ νηπιακό τους, ποὺ θὰ τοὺς τὸ γράφῃ πάντα ἡ ἀγάρα καὶ ἀκούραστη κυρὰ Μάρθα, θὰ ἔχῃ τίς εἰκόνας τοῦ χρωματιστοῦ καὶ καλλιτεχνικώτατες. Στὸ πρῶτο φύλλο ἀρχίζουμε μ' ἕνα πιδὸ χαριτωμένο παραμυθάκι τὴν

«ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΓΑΤΟΥ, ΤΗΣ ΠΑΠΙΑΣ, ΤΟΥ ΓΟΥΡΟΥΝΙΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΑΛΕΠΟΥΣ»

ποὺ θὰ διασκεδάσῃ μικροὺς μὰ καὶ μεγάλους.

Μὰ γιὰ τὰ μικρά μας ἐγκαινιάζουμε καὶ κάτι ἄλλο ἀκόμη. Μιὰ πολύχρωμη γελοιογραφικὴ σειρά, ποὺ θὰ ἔχῃ γιὰ ἡρώες της τὸν Τόλη καὶ τὴν Τούλα.

Σὲ κάθε φύλλο θὰ διασκεδάσετε μὲ τίς καινούργιες περιπέτειές τους καὶ μὲ τὰ ἀστειώτατα παθήματά τους καὶ σὲ λίγο Τόλης κι' ἡ Τούλα θὰ γίνουν παθιασμένοι.

Μὰ δὲν θὰ εἶναι μόνο αὐτοὶ οἱ καινούργιοι γνωριμίες σας. Δυὸ καινούργια πρόσωπα θὰ κάνουν τὴ γνωριμία σας : Ὁ Ριχὲς καὶ ἡ Φιφί. Κάθε μῆνα θὰ σὰς γράφουν πότε ὁ ἕνας πότε ἡ ἄλλη πότε καὶ οἱ δυὸ μαζί καὶ θὰ σὰς λένε πῶς τὰ πέρασαν, τί ἀταξία ἔκαναν, πῶς πῆγαν τὰ μαθήματά τους. Καθένας σας θὰ βρῇ ἕνα κομμάτι τοῦ ἑαυτοῦ τοῦ στὸν Ριχὲ καὶ τὴ Φιφί.

Φυσικά, γιὰ νὰ μπορέσουν νὰ πραγματοποιηθοῦν ὅλα αὐτὰ, τὸ ἐπιτελεῖο μου ἐνισχύθηκε σημαντικά. Τὴ διευθυνσή μου ἐξακολουθεῖ πάντα νὰ τὴν ἔχῃ ὁ κ. Γεηρόγιος Ξενοπούλος, ὁ σεβαστὸς σας Φαίδων ποὺ δὲν θὰ πάψῃ νὰ σὰς μαγεύῃ μὲ τίς κλασσικὲς του «Ἀθηναϊκὲς ἐπιστολές». Ἡ ἀγαπητὴ σας δ. Γεωργία Ταρσούλη, ποὺ ἔλειπε ἕνα χρόνο στὸ Παρίσι καὶ μελέτησε ἐκεῖ ὅλη τὴν κίνηση τῶν παιδικῶν περιοδικῶν, τοῦ παιδικοῦ θεάτρου, καὶ τοῦ ραδιοφώνου καὶ τῆς παιδικῆς ψυχαγωγίας γενικά, ἀνέλαβε ὡς ἀρχισυντάκτις. Καὶ κοντὰ σ' αὐτοὺς, συγκεντρώνονται ἕνα πληθὺς παλιοὶ καὶ νέοι συνεργάτες, οἱ κ. κ. Μ. Στασινοπούλου, Α. Μπόρης, Α. Τροβᾶς, Β. Πεζοπούλου Ι. Ἰωαννίδης καὶ οἱ καλλιτέχνες κ. Ε. Σπυριδωνος, Α. Βώτης καὶ Π. Βαλασάκης.

Βλέπετε τί προσπάθεια γίνεται ! Καὶ αὐτὸ χωρὶς νὰ ἐπιβαρυνθῇτε σχεδὸν διόλου. Γιατί ἡ συνδρομὴ ὀρίζεται σὲ 25 000 δραχ. ἢ ἑτησίᾳ δηλαδὴ φθινόπωρον ἀπ' ὅλα τ' ἄλλα περιοδικὰ καὶ γιὰ εὐκολία σας μπορεῖτε νὰ τὴν καταβάλετε καὶ ὡς ἐξάμηνη 15.000 δραχ. καὶ τριμηνία 8.000.

Τώρα ἀπὸ σὰς ἐξαρτᾶται ἡ Διάπλασις σας νὰ γίνῃ πιδὸ μεγάλη καὶ πιδὸ πλούσια ἀκόμη, κι' αὐτὸ θὰ τὸ πετύχετε μὲ τὸ σύντομο

ΞΕΣΠΑΘΩΜΑ

Πάρτε τὸ φύλλο αὐτὸ καὶ δείξτε τὸ στοὺς φίλους σας. Ὅσους περισσότερους γράψετε, τόση περισσότερη χαρὰ θὰ δώσετε καὶ θὰ ἔχετε καὶ σεις ἰδιαίτερα πλεονεκτήματα.

Πῶς καὶ μὲ τί τρόπο ; Αὐτὸ θὰ τὸ δῆτε στὸ ἐρχόμενο φύλλο ποὺ θὰ δημοσιεύσωμε τοὺς νέους ὁδούς τοῦ Δ. Ξεσπαθώματος.

Ἐν τῷ μεταξύ ἀρχίστε. Σὰς περιμένω. Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΤΟ ΜΑΥΡΟ ΒΕΛΟΣ

ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΡΟΒΕΡΤΟΥ Λ. ΣΤΗΒΕΝΣΟΝ
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ ΑΠ' ΤΟ ΑΓΓΛΙΚΟ ΒΕΤΑΣ Σ. ΠΕΖΟΠΟΥΛΟΥ

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

ΚΕΦΑΛΑΙΟ III

Ο ΝΕΚΡΟΣ ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΣ

Ο Δούλες είχε παρακολουθήσει δλη τη σκηνή, χωρίς να προσφέρει καμμιὰ βοήθεια, τρικλίζοντας και σκουντουφλώντας στους τοίχους το διαδρόμου.

— Δόξα τῷ Θεῷ, δὲ μὰς ἀκουσε κανείς, εἶπε ὁ Ντίκ, τεντώνοντας τὸ αὐτί του πρὸς τὴ σκάλα. Ἄς πάρω τώρα τὴ φούντα μου.

Ἐνῶ ἐφαχνε τὸ πτώμα βρήκε ἓνα γράμμα ποὺ τῶστελνε ὁ λόρδος Στρέμπυ στὸν λόρδο Γουένσλιντεϊλ. καὶ ποὺ μαρτυροῦσε πῶς ὁ λόρδος Στρέμπυ ἦτανε προδότης καὶ δούλευε γιὰ λογαριασμὸ τῆς Ὑόρκης.

Ὁ Ντίκ ἔγραψε πάνω σ' ἓνα χαρτάκι :

Λόρδε τοῦ Σόρεμπυ, μπορεῖς νὰ μαντέψεις ποῖος σκότωσε τὸν ἄνθρωπό σου ; Μὴ χαίρεσαι. Θάρρη κι' ἡ σειρά σου.

Τῶν "Αμεντ-Ὀλ

Τὸ χαρτί τὸ ἀκούμπησε σὲ στήθος τοῦ σκοτωμένου, κι' ἐνῶ σκεπτότανε τί νὰ τὸ κάνει τὸ πτώμα, ὁ Δούλες ποὺ κάπως εἶχε βρῇ τὸν ἐκτό του, βγάδοντας ἓνα μαῦρο βέλος ἐπὶ τὴν τσέπη του τὸ κάρφωσε πλάι στὸ χαρτί, καὶ ξανάρχισε τὸ τραγουδι :

ἂν θὲς νὰ πιῇς γλυκὸ κρασί,
παπᾶ μου, κόπιασε καὶ σὺ...

— Σούτ ! τοῦ φώναξε ὁ Ντίκ. Κατέβα γρήγορα στὴ σκάλα.

Ὁ Δούλες παραπατώντας ξαναπῆρε τὴ σκάλα κι' ἀρχισε νὰ κατεβαίνει σὲ κάτω πάτωμα.

Ὁ Ντίκ ξαναγύρισε στὴν κρυψὸνα του. Ἡ λογικὴ τοῦ ἔλεγε νὰ φύγει, μὰ ἡ σκέψη τῆς Ἰωάννας τὸν κρατοῦσε στὴ θέση του.

Μῖνος του, γιὰ ὥρες δλόκληρες ἀκουγε τὸ θόρυβο ἀπὸ τὰ κάτω πατώματα. Κανένας δὲν ἀνέβαινε τὴ σκάλα.

Στὸ τέλος ἀκουσε βήματα ν' ἀνβαίνουν καὶ σὲ λίγο, τῆς φωνὲς ἐκείνων ποὺ ἀνακαλύφανε τὸ πτώμα.

Ὅλο τὸ σπῆτι σηκώθηκε σὲ πόδι. Στρατιῶτες, ὑπηρέτες, κυρίες καὶ λόρδοι, τρέξαν νὰ δοῦν τί συμβαίνει.

Ἐξήνου φάνηκε ὁ Σέρ Ντάνιελ μὲ τὸ λόρδο Στρέμπυ.

— Λόρδε μου, εἶπε ὁ Σέρ Ντάνιελ. Τὸ βλέπετε τὸ μαῦρο Βέλος

ποῦ σὰς ἔλεγα ; Καὶ μάλιστα αὐτὴ τὴ φορά σκότωσε ἓνα δικό σας ἄνθρωπο.

— Ἀλήθεια, εἶπε ὁ λόρδος Στρέμπυ. Ἐνῶ ἀπὸ τοὺς πιὸ ἐμπιστοὺς καὶ ἀξιόους ἀνθρώπους μου.

Ὁ Σέρ Ντάνιελ ζήτησε νὰ τοῦ δώσουν τὸ μαῦρο Βέλος καὶ τὸ χαρτί.

— ὦ ! λόρδε μου, εἶπε σὲ λόρδο Στρέμπυ. Σὰς ἔχουμε μαρκάρη. Δὲ γλυτώνετε ἀπὸ τὸ Μαῦρο Βέλος. Μὰ τί γράφανε λοιπὸν σ' ἐκεῖνο τὸ γράμμα ;

— Εἶχα ἓνα γράμμα, καὶ τῶχ σα εἶπε ὁ Λόρδος Στρέμπυ. Ὁ τὸν πιάσαν αὐτὸν ποὺ τὸ πῆρε. Σέρ Ντάνιελ, διατάξτε νὰ φρουρήσουνε τῆς πόρτες.

Τὸ πτώμα μεταφέρθηκε σὲ μικρὴ παρεκκλήσι τοῦ σπιτιοῦ.

Σὲ λίγο ἡ Ἰωάννα ἤρθε νὰ βρῇ τὸ Ντίκ ποὺ κρυβότανε πίσω ἀπὸ τὴν κουρτίνα, καὶ νὰ τοῦ πῇ ὅσα γίνηκαν.

— Ἐνας τρόπος ὑπάρχει γιὰ νὰ βγῶ ἀπὸ δῶ εἶπε ὁ Ντίκ. Νὰ ζητήσω νὰ πᾶω νὰ προσευχηθῶ σὲ παρεκκλήσι γιὰ τὴν ψυχὴ τοῦ σκοτωμένου.

— Καλὰ, εἶπε ἡ Ἰωάννα. Πήγαινε. Καὶ ὁ Θεὸς μαζί σου. Ἡ σκέψη μου καὶ ἡ καρδιά μου εἶναι κοντά σου.

Ὁ Ντίκ προχώρησε μὲ θάρρος κατέβηκε τὴ σκάλα κι' ἔφτασε μπροστά σ' ἓνα φρουρὸ.

— Πήγαινε νὰ προσευχηθῶ σὲ παρεκκλήσι τοῦ εἶπε.

— Ἀπαγορεύεται νὰ πᾶς μόνος σου, εἶπε ὁ φρουρὸς, καὶ σφύριξε ἓνα σύνθημα.

Τέσσερες ὀπλισμένοι στρατιῶτες, πλησίασαν κι' ὁ φρουρὸς τοὺς εἶπε νὰ ἐδγηήσουνε τὸν πᾶστωρα σὲ παρεκκλήσι.

Κι' ἔτσι ὁ Ντίκ μὲ συνοδεία ἔφτασε στὴν πόρτα τῆς ἐκκλησίας καὶ μπήκε μέσα.

Ὑπῆρχαν ἐκεῖ πολλοὶ ποὺ προσεύχονταν γονατιστοί, καὶ οἱ θόλοι τῆς ἐκκλησίας ἀντηχοῦσαν ἀπὸ ψαλμωδίες.

Ὁ πᾶστωρας ποὺ λειτουργοῦσε μπροστὰ στὴν Ἀγία Τράπεζα, βλέποντας τὸ νεοφερμένο, κατέβηκε τὰ σκαλιά τοῦ βωμοῦ, καὶ πλησίασε τὸ Ντίκ.

— Ποιὸς σ' ἔστειλε νὰ προσευχηθῆς ἐδῶ ; τοῦ εἶπε.

Ὁ Ντίκ, τοῦ ἔκανε νόημα νὰ προχωρήσουνε λίγο πιὸ μακριὰ ἀπὸ τοὺς φρουροὺς καὶ τότε τοῦ εἶπε μὲ τὴ φυσικὴ του φωνή :

— Δὲ θέλω νὰ σὲ ξεγελάσω, Σέρ Ὀλιβερ. Εἶμαι ὁ Ντίκ Σέλτον, καὶ ἡ ζωὴ μου βρίσκεται στὰ χέρια σου.

Ὁ Σέρ Ὀλιβερ, ὁ παληὸς δάσκαλος τοῦ Ντίκ, κιτρίνισε ἀναγνώριζοντάς τον.

— Ρίχαρτ, τοῦ εἶπε. Τί ζητᾶς καὶ ξανῆρες ἐδῶ ; Δὲ θὰ σὲ προδώσω. Μὰ καὶ σὺ πρέπει νὰ κάνης δ,τι σοῦ πῶ. Θὰ μείνης κοντά μου, νὰ κάνης πῶς προσεύχεσαι δλη τὴ νύχτα ὡς αὔριο τὸ πρωὶ ποὺ θα γίνουν οἱ γάμοι τοῦ Λόρδου Στρέμπυ.

Ἄν εἶσαι φρόνιμος καὶ γίνουν ὅλα ὅπως πρέπει, τότε θὰ βρῶ τρόπο νὰ σὲ κάνω νὰ φύγης ἀπὸ δῶ. Ἄν θυῶς θελήσης νὰ φέρης κανένα ἐμπόδιο ἢ κάνης νὰ χυθῇ αἷμα, τότε δὲ θὰ βγῆς καὶ σὺ ζωντανός. Σοῦ εἶπα δ,τι ἔπρεπε νὰ σοῦ πῶ. Ἀμήν !!

Καὶ ὁ Σέρ Ὀλιβερ ἔκανε μὲ εὐλάβεια τὸ σταυρὸ του.

Ἔτσι ὁ Ντίκ, γονάτισε πλάι του καὶ προσποίηθηκε πῶς προσευχόταν. Μὰ τὰ μάτια του ποὺ ἐρευνοῦσαν παντοῦ, εἶδαν πῶς οἱ φρουροὶ δὲν φύγανε, μὰ πιάσανε τῆς γωνιῆς τῆς ἐκκλησίας, κατὰ σύσταση τοῦ Σέρ Ὀλιβερ.

Τότε κατάλαβε πῶς ἔπρεπε νὰ κάνη ὑπομονὴ καὶ νὰ περιμένῃ νάρθουν ὅλα ὅπως θὰ τᾶφερνε ἡ τύχη.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ IV

ΣΤΟ ΠΑΡΕΚΚΛΗΣΙ

Ὁλη τὴ νύχτα δὲν πᾶφανε ἡ προσευχὴς κι' οἱ ψαλμοί.

Ὁ Σέρ Ὀλιβερ, ὁ πᾶστωρας, γιὰ ὥρες δλόκληρες δὲ μίλησε καθόλου σὲ Ντίκ.

Μόνον μιὰ στιγμὴ γύρισε καὶ τοῦ εἶπε :

— Ρίχαρτ, παιδί μου, εἶμαι ἀμαρτωλὸς μόνον ἀπέναντι σὲ Θεό, ὄχι σὲ σένα.

— Πάτερ μου, ἀπάντησε ὁ Ντίκ. Ἡ τύχη θέλησε νὰ γίνω ταυτόχρονα αἰχμάλωτός σου καὶ κριτῆς σου.

Ἀρχισε νὰ ξημερώνῃ. Τὸ πτώμα μεταφέρθηκε σὲ νεκροταφεῖο, καὶ μέσα σὲ παρεκκλήσι ἀρχίσανε ἡ προετοιμασίες γιὰ τὴν τελετὴ τοῦ γάμου.

Ὁ Ντίκ ἀντελήφθηκε τὸ Δούλες νὰ στέκη πλάι του ντυμένος μὲ τὰ ράσα του.

Τὴν ἴδια στιγμὴ ὁ Σέρ Ὀλιβερ πῆγε πρὸς τοὺς φρουροὺς τῆς ἐκκλησίας, κι' ὁ Ντίκ βρῆκε τὴν εὐκαιρίαν νὰ ψιθυρίσῃ σὲ Δούλες :

— Τί ζητᾶς ἐδῶ ; Δὲν ξέρεις πῶς κινδυνεύει ἡ ζωὴ μας ;

— Νόμιζα πῶς ἔτσι διατάξε ὁ Ἑλλίς Ντουκγουόρθ !

— Ὁ Ντουκγουόρθ ; Βρίσκεται λοιπὸν ἐδῶ ;

— Ναί, ἤρθε χτὲς βράδυ, εἶπε ὁ Δούλες. Καὶ βρῆκα τὸ μπελά μου σὰ μὲ εἶδε μεθυσμένο. ἤρθε ἐπίτηδες γιὰ νὰ ἐμποδίσῃ τὸ γάμο τῆς Ἰωάννας. Καὶ ξέρεις, πῶς ἄμα ὁ Ἑλλίς βάλῃ κάτι σὲ μυαλό του...

— Δούλες, πρέπει νὰ θυσιάσω ἢ τὴν Ἰωάννα ἢ τὴ ζωὴ μου. Προτιμᾶω τὸ δεύτερο.

— Καλὰ, Μάστερ Σέλτον, ἀπάντησε ὁ Δούλες, μὰ ἀφίσε μὲ λίγο νὰ συνειθίσω στὴ σκέψη πῶς θὰ πεθάνω. Λένε πῶς πιὸ καλὰ νὰ πεθαίνης στὴ στερεὰ παρὰ στὴ θάλασσα. Ἄν καὶ δὲν ξέρω κανέναν νὰ γύρισε ἀπὸ τὸν τάφο καὶ νὰ μοῦ πῇ τέτοιο πράμμα, πρόσθεσε ὁ Δούλες ξαναδρίσκοντας τὸ κέφι του.

Ἀπὸ μακριὰ ἀρχισε νὰκούγεται τώρα μιὰ εὐθυμὴ μουσικὴ ποὺ ὅσο πήγαινε καὶ πλησίαζε.

Ἡ καμπάνες ἀρχίσαν νὰ χτυπᾶν. Κόσμος πολὺς μαζεύτηκε νὰ δῇ τὴ νυφικὴ πομπή. Οἱ ἄνθρωποι τοῦ Λόρδου Σόρεμπυ ἀνοίγανε δρόμο ἀνάμεσά τους. Καὶ τότε φάνηκε ἡ πομπὴ σ' ὅλη τῆς τῆς μεγαλοπρέπεια. Μέσα σὲ ἄσπρο χιόνι τὰ βελούδα τὰ μεταξωτά, τὰ φτερά, καὶ τὰ χρυσαφικά, φαντάζαν σὰ λουλούδια πολύχρωμα.

Πρῶτα ἐρχότανε ἡ νύφη. Κάτωχρηστηρίζονταν σὲ μπράτσο τοῦ Σέρ Ντάνιελ.

Ἀπὸ πίσω ἀκολουθοῦσε ὁ γαμπρός. Στὴν πόρτα τῆς ἐκκλησίας, καθὼς ἐβγαζε τὸ καπέλο του γιὰ νὰ περάσῃ, ἡ φαλάκρα του ρόδιζε ἀπὸ τὴ συγκίνησιν.

Καὶ τώρα γίνηκε κάτι ποὺ δὲν τὸ περιέμενε κανένας.

Μιὰ ἀσυνείθιστη κίνησιν μέσα σὲ πλήθος, καὶ ξαφνικὰ τέσσερες τοξότες σημάδεψαν μὲ τὰ βέλη τους τὸ Λόρδο τοῦ Σόρεμπυ.

Χτυπημένος ἀπὸ δυὸ μαῦρα βέλη ξαπλώθηκε μὲς σὲ παρεκκλήσι. Ἡ Ἰωάννα λιποθύμισε.

Ὁ κόσμος προσπαθοῦσε νὰ πιάσῃ τοὺς ἐνόχους. Ὁ Ντίκ καὶ ὁ Δούλες τρέξαν νὰ βοῦνε ἀπὸ μιὰ πλατὴν πόρτα. Μὰ ὁ συνωστισμὸς ἦτανε τόσο μεγάλος ποὺ δὲν τὸ κατορθώσανε, κι' ἔτσι ἀναγκαστικὰ ἔμειναν στὴ θέσιν τους.

— Σέρ Ντάνιελ, φώναξε τότε ὁ Σέρ Ὀλιβερ. Αὐτὸς εἶναι ὁ Ρίχαρτ Σέλτον. Πιάστε τον ! Ἄν θέλῃς νὰ σώσης τὴ ζωὴ σου καὶ τὴ δική μας διατάξε νὰ τὸν πιάσουν.

— Ποῦ εἶναι ; φώναξε μὲ τὴ σειρά του ὁ Σέρ Ντάνιελ. Μὰ τὸ Σταυρὸ θὰ τὸ πληρώσῃ ἀκριβὰ αὐτὸ ποῦ ἔκανε.

Τὸν πιάσανε καὶ τὸν ρίξαν χάμω στὰ σκαλιά. Ὁ Δούλες εἶχε μαζευτῇ σὲ μιὰν ἄκρην σὰν ποντικός.

— Ἀ ! εἶπε ὁ Σέρ Ντάνιελ σὲ Ντίκ. Ἐγίνες προδότης ἔ ; Θὰ σὲ βασανίσω τρομερὰ γιὰ ὅσα ἔκανες.

— Γιὰ ποῖ αἰτία ; ρώτησε ἡ συ-

ρατός ἄντρας διατάξε νὰ γίνῃ ἡσυχία καὶ εἶπε.

— Ψάξτε τους γιὰ ὅπλα !

Στὸ Ντίκ δὲ βρῆκανε παρὰ τὸ σουγιά του, καὶ αὐτὸ ἦταν πολὺ ἐλαφρυντικό, ἂν δὲν ἔλεγε κάποιος πῶς ὁ σουγιάς εἶχε πάνω του αἷμα, ἀπὸ τὸ φόνου τοῦ κατὰσκοπου. Στὸ Δούλες βρῆκανε τὰ μαῦρα βέλη ποὺ εἶχε στῆς τσέπες του.

— Τώρα τί ἔχεις νὰ πεῖς ; ρώτησε ὁ μεγαλόσωμος ἄντρας σὲ Ντίκ.

— Σέρ, ἀπάντησε ὁ Ντίκ. Ἐπειδὴ βλέπω πῶς ἔχεις μεγάλη ἐξουσία, μὴ μὲ παραδώσης στὰ χέρια τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ, ποὺ σκότωσε τὸν πατέρα μου καὶ μοῦ πήρε τὰ χρήματά μου. Παραδίνομαι στὰ χέρια σου, νὰ μὲ κρίνῃ ὁ νόμος κι' ἂν εἶμαι φταίχτης νὰ τιμωρηθῶ.

— Λόρδε μου, φώναξε ὁ Σέρ Ντάνιελ. Μὴν τὸν πιστεύεις. Τὸ ματωμένο του μαχαίρι μαρτυρεῖ πῶς λέει ψέμματα.

Τότε ἡ Ἰωάννα ποὺ εἶχε συνέρθῃ ἀπὸ τὴ λιποθυμία τῆς ἔπεσε στὰ πόδια τοῦ ἀγνωστοῦ ἄρχοντα.

— Λόρδε τοῦ Ρίστγχαμ εἶπε. Ὁ Σέρ Ντάνιελ εἶναι ὁ φταίχτης.

Ὅσο εἶχε τὸ Ντίκ μαζί του, τὸν εἶχε καὶ μὲ τὸ μέρος του ἐναντία σὲ Μαῦρο Βέλος. Μὰ ἄμα θέλησε νὰ τὸν σκοτώσῃ καὶ νὰ τὸν χωρίσῃ ἀπὸ μένα, τί θέλατε νὰ κάνῃ ὁ Ρίχαρτ Σέλτον ; Γίνηκε ὁ πιὸ ἄσπονδος ἐχθρὸς τοῦ Σέρ Ντάνιελ. Τώρα μπορεῖς νὰ κρίνῃς, ἄρχοντά μου, ποιὸς ἔχει τὸ δίκιο καὶ ποιὸς τὸ ἄδικο.

— Σέρ Ντάνιελ, εἶπε αὐστηρὰ ὁ Λόρδος Ρίστγχαμ. Ἐδῶ πρόκειται γιὰ ἓνα ζήτημα πολὺ σοβαρὸ. Θὰ ἀναλάβω νὰ τὸ τακτοποιήσω μόνος μου.

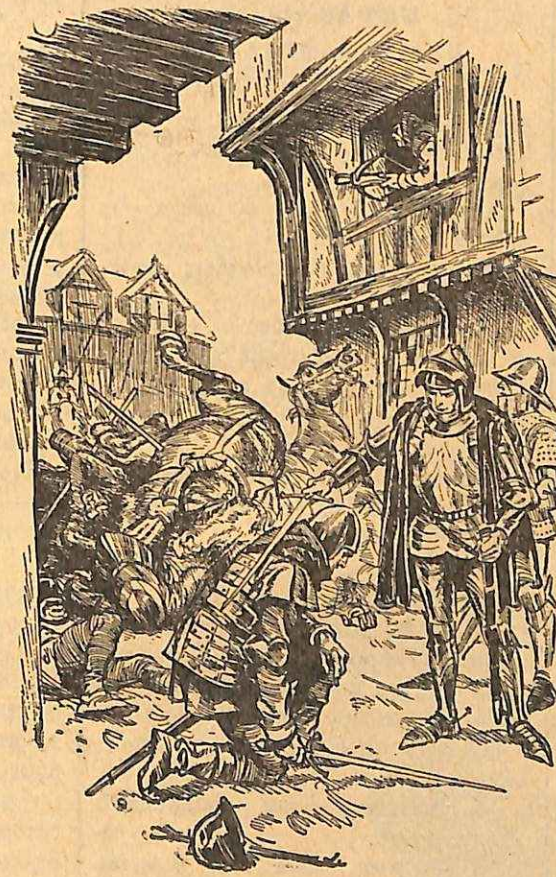
Ἐκνε ἓνα σημάδι μὲ τὸ χέρι του. Οἱ ἄνθρωποι του, ποὺ τὸν κυτοῦσαν μὲς τὰ μάτια, πήραν τὸ Ντίκ καὶ τὸ Δούλες ἀπὸ τὰ χέρια τῶν ἀνθρώπων τοῦ Σέρ Ντάνιελ καὶ περικυκλώνοντάς τους γιὰ νὰ τοὺς προφυλάξουν ἐξαφανιστήκανε πρὸς τὴν ἄκρην τοῦ Σόρεμπυ.

Καθὼς περνοῦσαν μπροστὰ ἀπὸ τὴν Ἰωάννα, ἐκείνη σήκωσε καὶ τὰ δυὸ χέρια γιὰ ν' ἀποχαιρετήσῃ τὸ Ντίκ. «Κουράγιο, τοῦ φώναξε, ἡ δικαιοσύνη εἶναι μαζί σου».

ΚΕΦΑΛΑΙΟ V

Ο ΛΟΡΔΟΣ ΡΙΣΤΓΧΑΜ

Ὁ Λόρδος Ρίστγχαμ κατοικοῦσε τότε

Τράβηξε τὸ εἶφος του καὶ χάμισε σὲ Ρίχαρτ ἓνα τίτλο εὐγενείας.

χα ὁ Ντίκ. Τί κακὸ ἔκανα ; Ἀγαπῶ τὴν Ἰωάννα κι' ἐκείνη τὸ ἴδιο. Αὐτὸ μὲκανε νάρθω νὰ τὴ βρῶ. Γιὰ ὅλα τὰλλα ποὺ γίνηκαν εἶμαι ἄθωος.

Ὁ κόσμος ποὺ ἀκουγε τοῦδωσε δίκιο. Μερικοὶ ὅμως μαρτύρησαν πῶς μπήκε ἀπὸ χτὲς τὸ βράδυ σὲ σπῆτι τοῦ Σέρ Ντάνιελ μεταμορφωμένος σὲ πᾶστορα. Καὶ ὁ Σέρ Ὀλιβερ ἔδειξε καὶ τὸ Δούλες γιὰ νὰ τὸν πιάσουνε κι' αὐτόν.

Ἄλλοι τοὺς βοηθοῦσαν γιὰ νὰ ξεφύγουν κι' ἄλλοι τοὺς χτυποῦσαν μὲ τὰ ὅπλα.

Τότε ἓνας μεγαλόσωμος καὶ ὠ-

σ' ένα μικρό σπήτι στην άκρη του Σόρεμπυ, φιλοξενούμενος σ' ένα φίλο του.

Τό σπήτι ήταν στενόχωρο και γι' αυτό το Ντίκ και το Λόρδος τούς βάλανε μαζί στο ίδιο δωμάτιο.

— Καλά τ'άπες Μάστερ Σέλτον, είπε ο Λόρδος. Θά μ'ας δικάσουνε, κι' ως το βράδυ θά μ'ας κρεμάσουνε στο ίδιο δέντρο. Έκτος κι' αν μ'ας σώση ο Έλλις Ντουκγουόρθ.

— Αν μπορεί νά τ'ο κάνει, τότε νάσαι σίγουρος πώς θά σωθούμε, είπε ο Ντίκ, κι' ενώ είχε βυθιστεί στή σκέψις του, ο Λόρδος σέ μιὰ γωνιά, βυθίστηκε σέ βαθύ ύπνο.

Αργά τ'ο άπόγεμα δ'ηγήθηκε ο Ντίκ μπροστά στο Λόρδο Ρίστιχαμ.

— Ντίκ Σέλτον, τ'ο είπε. Έγνώριζα τόν πατέρα σου πού ήταν ένας τίμιος τζέντλεμαν, και γι'αυτό θέλω νάμαι έπεικτής μαζί σου. Μά έχεις πολλά έναντίο σου. Κάνεις παρέα με δολοφόνους και αντάρτες, πού συνωμοτούν έναντία στο Βασίλειο. Σέ κατηγορούν πώς άρπαξες ένα καράβι. Μπήκες στο σπήτι τ'ο έχθρου σου μεταμορφωμένος σέ πάστορα. Και τή νύχτα βρέθηκε σκοτωμένος ένας άνθρωπος.

— Έχετε δίκιο, τόν σκότωσα έγώ, και γι'α νά σ'ας τ'ο άποδείξω, όρϊστε ένα γράμμα πού βρήκα πάνω του.

Ο Λόρδος Ρίστιχαμ διάβασε τ'ο γράμμα.

— Γιατί μ'ο τ'ο δίνεις άφ'ο είσαι Υορκέζος; τόν ρώτησε.

— Μά όταν πρόκειται γι'α προδότες, Λόρδε μου, τότε δέν είναι όλα τ'α μέρη ίδι'α; φώνηξε ο Ντίκ.

— Έχεις δίκιο, νεαρέ Σέλτον, είπε ο Λόρδος. Μά με τ'ο Σέρ Ντάνιελ δέν πρέπει νά έχης τόσο έχθρα. Είναι ένας πιστός και άφροσύμένος οπαδός τ'ης Βασιλείας κι' ότι κάνει είναι γι'α τ'α συμφέροντά της.

— Σ'ας παρακαλώ νά ρίξετε μι'α ματιά και σ' αυτό τ'ο γράμμα, γι'α ν' αλλάξετε τήν ιδέα πού έχετε γι' αυτόν.

Και ο Ντίκ έδωσε στο Λόρδο Ρίστιχαμ τ'ο γράμμα τ'ο Σέρ Ντάνιελ πρ'ος τ'ο Λόρδο Γουίνσλεϋντεϊλ.

Ο Λόρδος Ρίστιχαμ έγινε κατακόκκινος άπό τ'ο θυμό του, διαβάζοντας τ'ο γράμμα.

— Ευχαριστώ Ρίχαρτ Σέλτον, είπε στο Ντίκ, μ' έβγαλες άπό μι'α πλάνη. Γι'α νά σο' δείξω τήν ευγνωμοσύνη μου σ' άφ'ίνω έλεύθερο. Μά τ'ο γέρο-σύντροφό σου θά τόν κρεμάσω, γιατί ο κόσμος ζητάει νά τιμωρηθ'η ο δολοφόνος τ'ης νύχτας α'τής.

— Λόρδε μου, σ'ας τ'ο ζητάω πρ'ο και τελευταία χάρη νά τ'ο χ'αρίσετε τή ζωή. Ηρθε έδω γι'α χ'ατήρι μου, και δέ φταίει σέ τίποτα.

— Μάστερ Σέλτον, είσαι περίεργος τύπος. Πρέπει νάλλάξης λίγο χαρακτήρα αν θ'ες νά ζήσης σ' αυτό τόν κόσμο. Άς είναι, σο' κάνω α'τή τή χάρη. Πάρτον, και φύγετε άπό τ'ο Σόρεμπυ όσο μπορείτε γρηγορότερα. Ο Σέρ Ντάνιελ δέ θά σ' άφίση ζωντανό αν τύχη και σέ βρ'η.

— Λόρδε μου, έλπίζω πώς κάποια μέρα θά είμαι άξιος νά σο' ανταποδώσω τή σημερινή σου καλωσύνη, είπε ο Ντίκ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ VI

ΠΑΛΙ Ο ΑΛΜΠΛΑΣΤΕΡ

Είχε βραδυάσει πιά, όταν ο Ντίκ και ο Λόρδος κατάφεραν νά δραπέψουν άπό τ'ο σπήτι τ'ο Ρίστιχαμ.

Χωθήκανε σέ έναν άχυρώνα ως πού νά γίνη καλ'α καλ'α νύχτα. Υστερα με χίλιες προφυλάξεις κατέβήκανε στο λιμάνι.

Έκει πού περνούσανε μπροστά σέ μι'α ταβέρνα φωτισμένη ξάφνου βγήκαν άπό τήν πόρτα τρεις άνθρωποι Φαινόντουσαν μεθυσμένοι και παραπατούσανε.

Ήτανε ο Άλμπλάστερ ο καπετάνιος τ'ης «Καλής Έλπίδας» κι' ο Τόμ ο σύντροφός του.

Μόλις είδανε τούς δυο καλόγερους, ο Άλμπλάστερ φώνηξε:

— Δόστε, καλοί μου χριστιανοί, καμμι'α δεκάρα στον κακομοίρη τόν Άλμπλάστερ πού τ'ο πήρανε τ'ο καράβι και τόν άφίσανε στο δρόμο.

Ο Ντίκ κι' ο Λόρδος δέν άπάντησανε λέξη.

— Είσαστε μουγγοί; ξεφώνισε ο Άλμπλάστερ.

Ο Τόμ πού ήτανε ένας δυνατός άντρας έπεσε πάνω τους. Ο Λόρδος τόν έρριξε κάτω με μι'α γροθιά, και τ'ο άδαλε στα πόδια.

Μά πρ'ιν προφτάσει νά κάνει τ'ο ίδιο και ο Ντίκ, ο Άλμπλάστερ τόν άρπαξε άπό τ'α χέρια και γυρίζοντάς τον πρ'ος τ'ο φ'ως τ'ο φεγγαριού γι'α νά δ'η τ'ο πρόσωπό του, τόν αναγνώρισε.

— Παναγία μου, φώνηξε α' αυτός είναι ο πειρατής. Έλα Τόμ, βόηθα νά τόν π'αμε μέσα στην ταβέρνα.

— Πρ'οτ'α νά τόν ψάξουμε νά τ'ο πάρουμε τ'α λεφτά νά μ'η θέλουνε μοιρασι'α και οί άλλοι, είπε ο Τόμ.

Δέ βρήκανε πάνω στο Ντίκ παρ'α τ'ο δαχτυλίδι πού τ'ο'δωσε ο Λόρδος Φόξχαμ.

— Πο'ναι τ'ο καράβι μου; πο'ναι

τ'α κρασι'α μου; ξεφώνιζε ο Άλμπλάστερ, ός μου ένα σκρινί νά τόν δέσω χειροπόδαρα, Τόμ.

Άμα τόν έδεσε άρχιζε νά τόν γυρίζη βόλτες κρατώντας τον σ'αν και χνίδ. στα δ'υνατά του χέρια. Υστερα κουρασμένος τόν άκούμπησε στην άμμο.

Μι'α φωτεινή σκέψη πέρασε στο σκοτισμένο μυαλό τ'ο Ντίκ.

— Τρελλαθήκατε καλοί μου άνθρωποι; τούς είπε. Τώρα πού ή τύχη σας άνοιξε, και πού θά πλουτίσετε όσο κανένας ναυτικός, με δέρετε σ'α σκυλί! Τ'ο χρυσάφι θά τρέχει σ'α βρύση μέσα στα χέρια σας αν μ' άκούσετε τί θά σ'ας π'ω.

— Ά, είπε ο Τόμ, π'ας νά μ'ας γελάσης.

— Νά σ'ας γελάσω; Δέν είσαστε κουτοί. Όταν σ'ας π'ηρα τ'ο καράβι είχα τούς συντρόφους μου και ήμουν δυνατός. Τώρα είμαι στα χέρια σας αδύνατος και μόνος. Δόστε μου τ'α χέρια και π'αμε νά πιούμε.

— Π'αμε. Άλμπλάστερ, είπε ο τρίτος σύντροφος. Α' αυτός πού θά με κοροϊδέψη δέ γεννήθηκε ακόμα. Τί χάνουμε νά τόν άκούσουμε; Μπορεί νά λήη και αλήθεια.

Τ'ο' λύσανε τ'ο σκρινί. Τ'ο' έλευθερώσανε τ'α πόδια. Μπήκανε στην ταβέρνα και καθίσανε.

— Λέγε, νεαρέ μου, είπε ο τρίτος ναυτικός πού τόν λένανε Πίρετ. Άν τόν κάνεις πλούσιο τόν Άλμπλάστερ τότε θά σέ συχωρέση γι'α τ'ο κακό πού τ'ο'κανες.

Ο Ντίκ έπρεπε νά προσέχη τ'α λόγια του. Και νά μιλάη τόσο άργά ωςτ'ο νά βρ'ουν τόν καιρό οί άλλοι νά πιούν κι' άλλο κρασί και νά μεθύσουνε δ'λόπελα.

Άρχισε λοιπόν νά τούς λέει τήν ιστορία τ'ο Άλμ-μπαμπά με τούς θησαυρούς και τ'ες σπηλιές, κι' όλα α'τά τούς έλεγε πώς είναι στο Σόρεμπυ.

Έκείνοι π'ινανε, π'ινανε. Ο Άλμπλάστερ μισομεθυσμένος και μισοκοιμισμένος καθ'ιτανε με τ'α χέρια κρεμασμένα. Τ'ο ίδιο κι' ο Τόμ.

— Και σ' είσαι άπ' αυτούς πού βρήκατε τ'ο θησαυρό; ρώτησε τ'ο Ντίκ ο Πίρετ.

— Να, είπε ο Ντίκ. Μά αν θέλετε π'αμε με'ς οί τέσσερις πρ'οτ'ο στο δάσος εκεί είναι ή σπηλιά, φορτωνόμαστε τ'ο χρυσάφι και άς τρέχουν οί άλλοι νά τ'ο γυρεύουν ύστερα.

— Και πιά είναι ή μαγική λέξη πού άνοίγει τή σπηλιά; ξαναρώτησε ο Πίρετ.

— Α'τή τήν ξέρουν μόνον οί

τρεις κλέφτες άπάντησε ο Ντίκ. Μά άπόψε έχω μαζί μου ένα μαγικό πρ'αγμα πού θά μπορέσω νά τήν άνοίξω. Πού είναι τ'ο δαχτυλίδι πού πήρατε άπό τ'ο δαχτυλό μου; Κράτα τ'ο στα δαχτυλά σου και σήκωσέ τ'ο ψηλά κοντά στη λάμπα. Νά, έτσι. Α' αυτό λοιπόν είναι τ'ο μαγικό.

Ο Ντίκ δέν έχασε ούτε στιγμή. Άρπαξε τ'ο δαχτυλίδι άπό τ'α χέρια τ'ο μεθυσμένου και δίνοντας μι'α κλωτσι'α στο τραπέζι τ'ο αναποδογύρισε πάνω στους αστισμένους θαλασσινο'ς κι' έτρεξε στην πόρτα.

Στ'ο σκρινάδι τ'ης νύχτας άκουστήκανε πυροβολισμοί και πολλοί πού τρέχανε γι'α νά δ'ουν τί συμβαίνει φάχνανε κι' αυτοί γι'α νά βρ'ουνε τόν φυγάδα.

Ο Ντίκ είχε τρυπώσει σέ μι'α άνοιχτή α'λόπορτα και γι'α καλή του τύχη δέ τόν βρήκε κανένας εκεί.

Πέρασε πολλή ώρα ωςπ'ο νά γίνη πάλι ήσυχία στο λιμάνι και νά μπορέση ο Ντίκ νά φτάση στο Γκόντ Μπαγπάιπς. Έκει στα σκοτεινά βρήκε σέ μι'αν άκρη ένα χράμι σκεπάστηκε και ξαπλώθηκε δίπλα σ' έναν άλλο πού κοιμώταν. Σέ λίγο τόν είχε πάρει ο ύπνος.

ΒΙΒΛΙΟ V

Ο ΚΡΟΥΜΠΑΚ

ΚΕΦΑΛΑΙΟ I

Η ΔΥΝΑΤΗ ΤΡΟΜΠΕΤΑ

Πρ'οτ'ο πρ'οτ'ο ο Ντίκ σηκώθηκε άλλαξε ρούχα και πήρε τ'ο δρόμο νά πάη στη σπηλιά τ'ο Λόρδους στο δάσος.

Είχε κάνη τ'ο μισό δρόμο κι' έφτασε στα πόδια ενός λ'όφου όταν άκουσε νά χτυπή μι'α τρομπέτα τόσο δυνατά όσο δέν είχε άκουστή ποτέ.

Άκούστηκε μι'α δυο φορές κι' ύστερα σ'ώπασε.

Ο Ντίκ έβγαλε τ'ο στιλέτο του κι' άνέβηκε στην κορυφή τ'ο' λ'όφου. Στ'ο δρόμο μπροστά του είδε τότε μι'α άνιση πάλι. Έπτά άνθρωποι είχαν ριχτή έναντία σ' έναν.

Μά α' αυτός ο ένας ήτανε τόσο δυνατός πού κατ'ώρθωνε νά τούς φέρνη δλους βόλτα.

Ο Ντίκ έτρεξε νά τόν βοηθήση. Έκείνος ξαναπιάνοντας τήν τρομπέτα φύσηξε όσο μπορούσε πιό δυνατά δυο-τρεις φορές κι' ύστερα ξανάρχισε νά πολεμά.

Τότε άπ' όλα τ'α μέρη τ'ο' δάσους προβάλλανε όπλισμένοι πολεμιστές, και οί έπτά πρ'οτ'οι άναγκασθήκανε νά παραδοθ'ο'νε.

— Πιάστε τους, είπε ο ήρωας με τήν τρομπέτα.

Και γυρίζοντας πρ'ος τ'ο Ντίκ, ο Λόρδος Κρούκπακ, γιατί α' αυτός ήτανε ο νέος πού πολεμούσε, είπε:

— Ευχαριστώ γι'α τή βοήθει'α σας.

— Σ'ας συχαίρω γι'α τήν άνδρεία σας Λόρδε μου, άπάντησε ο Ντίκ.

— Με ξέρετε ποιός είμαι; ρώτησε ο Λόρδος.

— Όχι ακόμα είπε ο Ντίκ.

— Και γιατί θέλατε νά με σώσετε; ρώτησε με έκπληξη ο Λόρδος.

— Κινδυνεύατε, α' αυτό ήταν άρκέτ'ο, είπε ο Ντίκ.

— Με ποιό κόμμα είσαι, ρώτησε πάλι ο Κρούκπακ.

— Δέν τ'ο κρύβω, είμαι με τήν Υόρκη.

— Τόσο τ'ο καλλίτερο είπε ο άλλος.

Και γυρνώντας στους ανθρώπους του τούς είπε:

— Κρεμάστε τους τώρα αυτούς.

Σέ λίγο οί συνωμότες κρεμόντουσαν στα δέντρα.

— Λόρδε μου, είπε στο Λόρδο Κρούκπακ ένας έμπιστός του. Πάρτε και σ'εις μερικά βέλη μαζί σας. Κινδυνεύετε έτσι άσπλος.

— Δέν χρειάζομαι όπλα, άπάν-

τησε περήφανα ο Λόρδος. Κρυφτήτε τώρα στο δάσος. Μά άλλη φορ'α ν' άκούτε γρηγορότερα τήν τρομπέτα. Και σ'ο, γενναίε μου, είπε γυρίζοντας στο Ντίκ, έλα κοντά μου. Είμαι ο Λόρδος Ρίχαρτ τ'ο Γκλώστερ. Και σ'ο, ποιός είσαι;

Ο Ντίκ τ'ο' είπε τ'ονομά του και τ'ο'δειξε τ'ο σημάδι τ'ο' Φόξχαμ πού ο Λόρδος τ'ο αναγνώρισε άμέσως.

— Έχεις τ'ες πληροφορίες τ'ο' Φόξχαμ μαζί σου;

— Όχι Λόρδε μου, είπε ο Ντίκ και τ'ο' εξήγησε πώς τ'ες είχε χ'ωση στην άμμο γι'α ασφάλεια. Ξέρω όμως πολλά πρ'αγματα γι'α τούς έχθρούς σας.

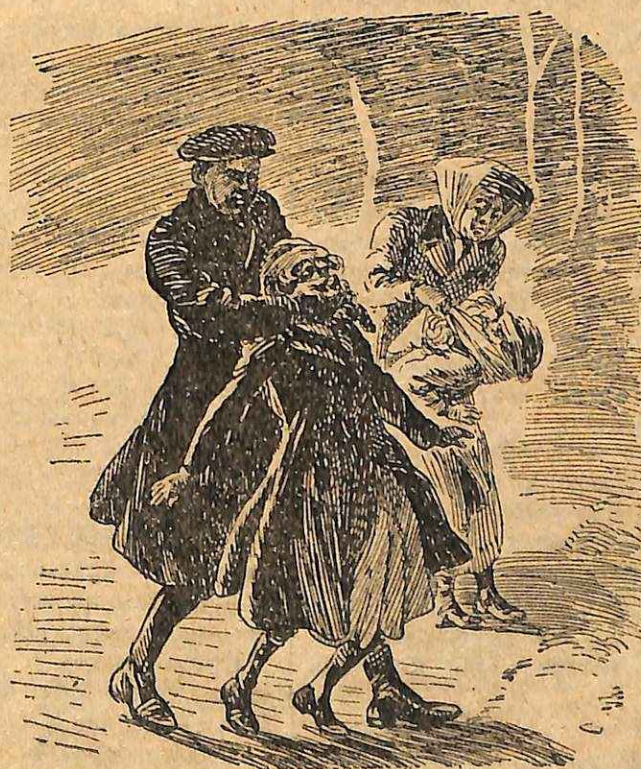
— Πόσοι είναι; ρώτησε ο Γκλώστερ.

— Ούτε δυο χιλιάδες άπάντησε ο Ντίκ.

— Μ' άκολουθ'ανε έπτακόσιοι άντρες μέσα στο δάσος, είπε ο Λόρδος. Άλλοι έπτακόσιοι θ'έρθουν άπό τ'ο Κέτλεϋ νά με συναντήσουν έδω. Κι' ο Λόρδος Φόξχαμ με περιμένει με άλλους πεντακόσιους στο Χόλλυγουντ. Νά περιμένουμε έπίθεση, ή νά έπιτεθ'ο'με έμεις;

(Άκολουθεί)

ΑΠΟ ΤΙΣ 4 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1947

“ΟΙ ΦΥΛΑΚΙΣΜΕΝΕΣ ΤΟΥ ΜΑΥΡΟΥ ΠΥΡΓΟΥ,”

Τό νέο μας αστυνομικό μυθιστόρημα

ΑΠΟ ΤΟ ΝΕΡΑΪΔΟΚΟΣΜΟ

ΣΤΟ ΒΥΘΟ ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΑΣ

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

Εστρίψε βιαστικά για να γυρίσει πίσω στο Ντάνογιγκ, αλλά τ'έχχε χαμένα και δεν ήξερε πώς να τραβήξει. Άλλοκοτα και τρομαχτικά πλάσματα κολυμπούσαν πάνωθεν του κοιτάζοντάς τον μ' όλοστρογγύλα μάτια κι' ο φόβος του μεγάλωνε από στιγμή σε στιγμή.

Για την ώρα είχε φτάσει σ' ένα στενό πέραςμα και πήρε την απόφαση να το δοκιμάσει. Μά μόλις μπήκε μέσα, σταμάτησε μπροστά σε δυο όρθάνοιχτα μάτια, που κοιτάζαν δόλιχα μέσα στα τρομαγμένα δικά του.

— Θέ μου! — σκεπτόταν ο Νάκης — αν είχα ακούσει τη νεράιδα!

Και — ξέρετε — παρατήρησα πολλές φορές πώς όταν τα παιδιά δεν ακούνε τί τους λέν οι μεγάλοι και γνωστικότεροί τους, γρήγορα μετανιώνουν γι' αυτό.

Τα όρθάνοιχτα μάτια μένουν καρφωμένα πάνω στο παιδάκι, που τρομαγμένο χώθηκε στο βαθύλωμα ενός βράχου μην τολμώντας να κουνηθεί. Ξαφνικά άρχισε να νιώθει μια παράξενη αλλαγή να γίνεται πάνω του και με φρίκη παρατήρησε πώς άλλαξε σχήμα. Ναί, ήταν αλήθεια. Η νεράιδα τον είχε συμβουλέψει να μη φοδηθεί, και φαίνεται αυτό θα ένοοούσε. Ο Νάκης γρήγορα μεταμορφώθηκε σε μιαν ανεμώνη της θάλασσας, φυτρωμένη γερά στο βράχο, όπου είχε χωθεί.

Τ' αγοράκι αγωνίστηκε σκληρά να διώξει το νάρκωμα που αισθανόταν, ανώφελα όμως. Προσπάθησε να βγάλει μια φωνή, αλλά το μόνο που κατάφερε ήταν ν' ανοίξει το στογγυλό του, σαν λουλούδι, στόμα, όπου μικρά πλάσματάκια χώνονταν μέσα κι' ήταν υποχρεωμένο να τα καταπίνει.

Σ' αυτό το μεταξύ η Λίνα, που περίμενε φρόνιμα το γυρισμό της νεράιδας, είχε γευτεί θαλασσινά μουσάκι' άλλα φρούτα που της πρόσφερε ο αλλόκοτος βιολιτζής, και σαν ξανάρθε η νεράιδα ξεκίνησε μαζί της για τους υποβρύχιους κήπους.

Όταν έφτασαν εκεί η νεράιδα στάθηκε.

— Πρέπει να καθυπαικώμε τώρα τ' άλλα της θάλασσας, είπε. Σφύριξε δυνατά κι' άμέσως πρόσβαλαν δυο θαλασσινά αλογα. Η νεράιδα βοήθησε τη Λίνα ν' ανεβή στο ένα λέγοντας.

— Πρέπει να καθυπαικώμε τώρα τ' άλλα της θάλασσας, είπε. Σφύριξε δυνατά κι' άμέσως πρόσβαλαν δυο θαλασσινά αλογα. Η νεράιδα βοήθησε τη Λίνα ν' ανεβή στο ένα λέγοντας.

— Τ' άλλο είναι για το Νάκη. Τ' όνομά τους είναι Ίππόκαμπος. Δε πάει συχνά το ένα τους μονάχο.

— Θα ήθελα να ήταν ο Νάκης εδώ — είπε η Λίνα συλλογισμένη — και πιστεύω να είναι καλά.

— Ω βέβαια είναι καλά, είπε η νεράιδα με νόημα.

Περάσανε κοντά από μιαν όμορφη θαλάσσια ανεμώνη και η Λίνα έμεινε έκστατη, καθώς αντίκρουσε την όμορφη της. Άλίμονο! Ήταν η ίδια ανεμώνη, που μεταμορφώθηκε σ' αυτήν ο Νάκης, και ο καημένος αγωνίστηκε τόσο σκληρά να κινήσει την αδερφή του να τον αναγνώριση. Μά εκείνη κοίταξε μονάχα με θαυμασμό το πορφυρό της στόμα και τράβηξε το δρόμο της.

Όταν είδε όλες τις όμορφιές των υποβρύχων κήπων, τα παράξενα «ψάρια-πού-πετάνε» κι' άλλα πολλά θαυμάσια, η Λίνα έτοιμάστηκε να ξαναγυρίσει στην επιφάνεια της θάλασσας.

— Πρέπει όμως πρώτα να βρω το Νάκη, είπε.

— Καλά — είπε η νεράιδα — δε θέλω να σ' απελπίσω, όμως τώρα αυτό δεν είναι εύκολο. Θυμάσαι που το είπα να μείνει εκεί που τον άφησα και το σύστησα να μη φοβόται; Έπειδή δε ν' έμεινε κι' έπειδή ο δ' ή θ' η κ' ε, το αποτέλεσμα είναι να βρίσκεται πάντα κάτω στο βυθό. Έχει μεταμορφωθεί σε μια θαλάσσια ανεμώνη.

Η Λίνα ανατρίχασε.

— Άχ, αδερφούλη μου! — φώναξε με πόνο — πρέπει να σε βρω.

Πήδησε κάτω από τη ράχη του Ίπποκαμπου αποφασιστική.

— Θα είχατε την καλωσύνη να με βοηθήσετε; παρακάλεσε γυρνώντας στο μέγε της νεράιδας.

— Λυπάμαι, γιατί αυτό δεν επιτρέπεται από τον κανονισμό — απάντησε η νεράιδα —. Είχε προειδοποιηθεί, δεν είν' έτσι; Και δεν είναι δικό του φταίξιμο αν δεν ακούσει τη συμβουλή και τώρα τιμωρείται γι' αυτό;

— Ναί-ναί — είπε η Λίνα — μά τ' ο τ' ε δεν ήξερε ο Νάκης πώς πρέπει να είναι υπάκουος.

— Ωραία — παρατήρησε η νεράιδα — αυτό λοιπόν θα τον μάθει.

Και κούμπησε γι' άπάνω, αφήνοντας το κοριτσάκι ολομόναχο στο βυθό της θάλασσας.

Η Λίνα την είδε περίλυπη να φεύγει. Έστερα γύρισε να ψάξει για τον δυστυχισμένο τον Νάκη. Φριχτά πλάσματα κολυμπούσαν κοντά της και κάρφωναν τη ματιά τους άπάνω

της, μά ήταν τόσο απορροφημένη στο ψάξιμό της, που ούτε καν τα παρατήρησε. Δεν ήξερε ότι μια δυνατή καρδιά που αγαπάει είναι καλύτερο άμυντικό όπλο κι' άπ' όν' άλλο. Στην τυφλή καρδιά της έκαιγε μια λαμπερή ρόδινη φλόγα, κι' όλα τα πλάσματα της θάλασσας τη βλέπανε κι' απομακρύνονταν.

Περπατούσε κοιτάζοντας με προσοχή δεξιά κι' αριστερά. Μιλούσε ευγενικά σε κάθε ανεμώνη, με την έλπιδα πως μπορούσε να ναι ο Νάκης και πως θα της έκανε κάποιο νόημα. Μά σαν ήρθε στο Νάκη, αν και αυτές άνοιξε διάπλατα το πορφυρό του στόμα και προσπάθησε (ω, πώς προσπάθησε!) να φωνάξει «Ε-δω αδερφούλα, έδω, α υ τ ο που βλέπεις είναι ο Νάκης!», δεν μπόρεσε ούτε έναν ήχο να βγάλει, κι' η Λίνα προχώρησε. Το κεφάλι του Νάκη-ανεμώνης έγυρε μαραμένο, γιατί ένιωθε πως κι' η τελευταία του έλπιδα χάθηκε. Άλλά άκριβώς εκείνη τη στιγμή η Λίνα γύρισε, είδε το μαραμένο κεφάλι του λουλουδιού και ήρθε πάνω τρέχοντας.

— Αυτός είναι ο Νάκης — φώναξε — το ξέρω, το ξέρω! Άγαπημένε μου Νάκη έδω έδω!

Και τόσο δυνατή είναι η άληθινή αγάπη, ώστε πραγματικά έβγαλε τον Νάκη από τη σφιχτή φυλακή του και μεταμορφώθηκε σ' ένα μικρό ξανθόμαλλο αγέρι.

— Ά, πώς τα δυο παιδιά άγκαλιαστήκαν και πώς ο Νάκης έσφιξε το χέρι της αδερφής του!...

— Τώρα — είπε η Λίνα — δεν πρέπει να χουμε φόβο και εξ' άλλου είμαστε γεροί. Άς θελήσουμε κι' οι δυο μας μ' όλη μας την καρδιά να βρεθούμε πάνω στην επιφάνεια, και είμαι βέβαιη πως θα βρεθούμε.

— Έτσι, κι' οι δυο θελήσαν δυνατά, κι' άμέσως βρέθηκαν στην άμμουδιά, έχοντας πάνωθεν τους τον δόλοφωτο γαλάζιο ουρανό. Και η μητέρα τους κομότανε κάτω από την παλιάν όμπρέλλα, όπου την είχαν άφίσει — ποιος ξέρει πόσον καιρό πριν.

Ο Νάκης έδωσε μια βαθιά, βαθιά άναπνοή και κοίταξε γύρω του. — Ω! — φώναξε — δεν θα παρκούσω ποτέ, π ο τ' ε πεία.

Και η μητέρα του, που δεν ήταν πραγματικά κοιμισμένη, τον άκουσε και χαμογέλασε κάτω από την παλιάν όμπρέλλα.

(Από τ' Αγγλικά)

Μ.Α.Τ.

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΤΟ ΚΑΝΑΡΙΝΑΚΙ ΜΟΥ

Είναι πρωί: ο ήλιος ανατέλλει πίσω απ' το βουνό χαρίζοντας σ' όλη την έξοχη τις χρυσές του άχτινες που χυλώνουν το ποταμάκι που παινιδίζουν με τα φύλλα των δένδρων και που πέφτουν άπάνω μου και με ξυπνούν από τον ωραίο μου ύπνο. Έγώ σηκώνομαι πλένομαι και κάθομαι για να φάω: άφου έφαγα βγήκα στην αύλη για να ταισώ τα ζώα. Έδωσα κριθάρι στις κόττες, ψωμάκι στις πάπιες και μουρό-φουλα στα κουνέλια και πήγα να στο καναρινάκι μου να δώσω κεχρί και καναβούρι. Όταν όμως έφθασα είδα πως η πορτίτσα του κλωβού ήταν άνοιχτή και το πουλάκι μου έλειπε: αυτό με λύπησε πολύ και ξέσπασα σε φωνές:

— Μαμά το καναρινάκι μου λείπει φώναξα. Στο άκουσμα τ' ο καναρινάκι μου λείπει έτρεξε άνοι μπροστά στο κλουβί: είδαν πως το πουλί μου έλειπε, στενοχωρήθηκαν λιγάκι κι' έφυγαν: μόνον έγω κάθησα λυπημένος πολύ γιατί έγώ το είχα άναθρύνει από μικρό κι' έγώ το είχα σώσει από τους μικρούς κυνηγούς του που με τ' άσπασα: το είχα πληρώσει στο ποδιράκι του και στη φτερούγα του κι' έγω το έκανα ίατρική θεραπεία, κι' όταν έγινε καλά το έκλεισα μέσα στο κλουβάκι για να με κλειδεί χαρούμενα και ώραια και να με ξυπνάει κάθε πρωί με το γλυκό του κελάιδημα: σήμερα όμως όλα μου φαίνονται θλιμένα: το καναρινάκι μου δε βρισκόταν πιά στα χέρια μου, βρισκόταν στα χέρια των κακών μικρών κυνηγών που το πλήγασαν και στο τέλος μία νύχτα μου το πήραν.

Πουλί της Καταιγίδας

©©

ΜΕ ΤΟ ΤΡΑΙΝΟ

Βρισκομαι μέσα στο τραίνο που με φέρνει στη Θράκη. Άκουμπώ στην άναυτική πολυθρόνα και άφήνω το βλέμμα μου να θαυμάζει τις όμορφιές της φύσεως που σαν κινηματογραφική ταινία ξετυλίγονται μπροστά μας. Είναι ένα εξίσαιο άπόγευμα. Η γη είναι άκόμα ύγρη από την πρωινή καταιγίδα, μά ο ουρανός είναι καταγάλανος και μόνο λίγα χιονάτα σύννεφα τον στολίζουν. Ο άέρας είναι δροσερός και ο ήλιος ευάριστος. Το τραίνο τρέχει μουρμουρίζοντας το μονότονο τραγούδι του και τα δένδρα, τα λειβάδια, τα χωριουδάκια στροβιλίζονται κι' αυτά σ' έναν ευθύμο χορό.

Περνούμε την Πλατανιά, το Παρανέσιον, την Σταυρούπολη με τους όλοκάθαρους σταθμούς σκεπασμένους με περικολλάδες. Τώρα τρέχουμε πλάι στον Νέστο. Το τοπίο έχει μια άγρια μεγαλοπρέπεια. Τα βουνά σχηματίζουν μια γιγάντια που το τραίνο την διασχίζει σε ευθεία γραμμή. Κάθε πέντε λεπτά και ένα τούνελ βρισκόμαστε διαδοχικά από το σκοτάδι στο φώς κι' ε-

ναι το πιο όμορφο θέαμα που αντίκρυσσά ποτέ. Τα βουνά είναι πανύψηλα, άπότομα, άγρια. Στους πρόποδες το ποτάμι, άλλοι βοθύ κι' άλλοι ρηχό, άκολουθεί τον άτέλειωτο δρόμο του. Άλφειά, πλάτνια, σημάδες, όξιές, ιτιές κλαίουσες βρέχουν τις ριζές τους στο νερό και άπλώνουν ίκετευτικά τα κλαδιά τους. Η κατάξανθη Νεοζηλανδέζα, που συνοδεύω κτυπά χαρούμενα τα χέρια της μπροστά στη χάρη της έλληνικής γης. Ξαφνικά το τραίνο βγαίνει στον καταπράσινο κάμπο κι' άφήνει πίσω του το ποτάμι. Όλα είναι ήρεμα και τρυφερά. Τα μακρινά γαλάζια βουνά, οι άπέραντοι άγριοι και τα ερεινικά κοπάδια που βόσκουν στη χλόη. Έχει σουρουπώσει πιά και ο ήλιος δίνει πίσω από τα σύννεφα οίχνοντας μια χρυσορόδινη όμίχλη. Τα βουνά είναι μωβ και σιγά-σιγά τα χρώματά τους γίνονται πιο άμυδρά έως ότου δεν διακρίνεις πια τον σταχτι όγκο τους στο βάθος. Η νύχτα πέφτει γρήγορα. Τώρα δεν βλέπουμε τίποτε παρά τα φώτα των σταθμών που κυνηγιούνται μέσα στην νύχτα. Η ώρα περνά. Τα μάτια μου άρχίζουν να μισοκλείουν όταν ξαφνικά άντινρίζουμε την πόλη κατάφωτη και την άλυσίδα των γρι-γρι μακρὰ στην θάλασσα. Φτάσαμε!

Αμαρυλλίς

©©

Ο ΧΡΟΝΟΣ

Λέγουν στο παιδί τα χελιδόνια: «Τώρα κρυώνουμε, πάμε μακριά, όταν θα λυώσουν, μικρέ, τα χιόνια, θάρρομε πάλι για συντροφιά!»

Λέγει στο δένδρο το κίτρινο φύλλο: «Κοιμένο δένδρο, σ' άφήνω για: Μ' αυτό το κρύο κι' έγω θα φύγω, μά θα γυρίσω με τα πουλιά!»

Και λέγει τώρα εις τους άνθρώπους ο γέρο-Χρόνος:

«Φεύγω κι' έδω πουλιά και άνθη στους ίδιους τόπους θα ξαναρθούν, μά όχι κι' έγω!»

(Από το Ιταλικό του Berni)

Γιάννης Γιαννάκης

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ",

Αθήναι, 6δός Αέκκη 18
15 Δεκεμβρίου 1946

ΣΗΜΕΡΑ δημοσιεύονται τα Νέα του 1947, και έλπίζω να μείνετε πολύ ευχαριστημένοι γιατί αυτή τη φορά μοιάζουν... προπολεμικά. Περισσότερα δεν σάς λέω.

Έπειδή ξέρω πως, περισσότερο από κάθε άλλον Έλληνα συγγραφέα, για τον κ. Φαίδωνα πάντα ενδιαφέρεσθε, σάς άναγγέλλω και μιαν άλλη τιμή που

του έγινε αυτόν τον καιρό στην Ίταλία: Ο νέος έκδοτικός οίκος «Palatino» της Ρώμης έγκαινιάσε τη θεατρική του Σειρά με το δράμα Κόκκινος Βράχος» (ή «Φωτεινή Σάντερ») μεταφρασμένο Ιταλικά από τον κ. Antonello Calli, με πρόλογο του ίδιου. Είναι ένα κομψότατο βιβλιαράκι με ωραιότατες εικόνες και κοσμήματα.

Νά, δεν σάς τ'όλεγα; Σά να τ'όξερε, ή Μικρή Δογοτέχνης μου γράφει σήμερα πως δεν χορταίνει νακούη και να διαβάξη όσα λένε και γράφουν για τον άγαπημένο της συγγραφέα, τον «μεγάλο φίλο των Διαπλαστών» και γι' αυτό λυπήθηκε πολύ τις προάλλες που έτυχε να λείπει από το σπίτι της κι' έτσι δεν άκουσε την όμιλία που έγινε για τον Ξερόπουλο από το Ραδιόφ Σταθμό μας εκείνη την Πέμπτη στις δυό. Έχασε, πραγματικώς γιατί ήταν μια ωραιότατη όμιλία — έγω την άκουσα κι' έμεινα καταγοητευμένη.

Έλληνοπούλα του Μετόβου, σε πολλούς και σε πολλές συμβαίνει αυτό, δηλαδή να μην ξέρουν και να πορουν για πειό λόγο παραμέλησαν πολύ καιρό μια άλληλογραφία που δεν έπρεπε να την παραμελήσουν. Άλλά έμένα δεν μ' ενδιαφέρει τώρα ή εξήγηση του φαινομένου: μου φτάνει που πήρες έπιτέλους την πέννα, ύστερ' από πέντε χρόνια που είσαι συνδρομητρια, για να μου γράψης για πρώτη φορά. Ά, τί ωραίο το γράμμα σου! Και τώρα θέλω να εξακολουθήσης. Συγχαρητήρια για τους βυθμούς, ευχαριστώ για τα καλά λόγια.

Αφοβό Μάτι, ψάχνοντας σήμερα σε παλιά κομμάτια Σ.Σ.Σ. βρήκα κι' ένα γράμμα σου, που παράπεσε βέβαια κατά λάθος και κατά πάσαν πιθανότητα θα έμεινε κι' άναπάντητο. Δεν μου γράφεις σ' αυτό τίποτα σπουδαίο — για κάποια Μ. Άγγελία μόνο — ούτε έχει ήμερομηνία για να ξέρω πότε το έγραψες. Νά ξέρης όμως πως αν κάποιο γράμμα σου έμεινε κάποτε άναπάντητο, είναι εξ αίτίας που σου είπα.

Νηρέα, με πολλή χαρά — αν θέλεις και με συγκίνηση — ο κ. Ξερόπουλος έλαβε το καλό σου γράμμα και σου υπέγραψε το αντίτυπο της «Αθηνάσας» που άγόρασες και του έστειλες να σου το υπογράψη. Το ίδιο έκανα και για το αντίτυπο του Ίαλιού Βολιού, της καλής δηλ. διαπλαστούλας που είναι τώρα στο Παρίσι και σε παρακαλώ να της ράψης χαιρετισμούς.

Φαντάζομαι, Άγριοπούλινδο, τα χοροπηδήματά σου, όταν είδες δημοσιευμένο το κομμάτι σου εις το Π Πνεύμα σου! Έ, έτσι κάνουν όλοι την πρώτη φορά, και πολλοί μάλιστα και τη δεύτερη και την τρίτη... Σε συγχαίρω για τους βαθμούς σου, πολύ καλοί.

Κι' έγω, Έρωίς Έλληνοπούλα, λυπήθηκα για το θάνατο της φίλης σου, που πολλά είχ' άκούσει γι' αυτήν. Το ωραίο ποίημα που της άφιέρωσες το έστειλα άμέσως στο τυπογραφείο, για να μπει, κατά την επιθυμία σου, σ' αυτό το φυλλάδιο: αλλά δεν περνάει κι' αν δεν προφθάση: θα μπει στο έρχόμενο.

Θοίμβος ή Έλληνική Ραχούλα! στις εισαγωγικές του Πανεπιστημίου — για τη Χημεία — μπηκε πέμπτη, ενώ οι διαγωνιζόμενοι ήταν 350! Κι' έπειτα με ρωτά αν είμαι ευχαριστημένη απ' τα παιδιά μου...

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Δικαίωμα έγκρισεως: διά συνδρομητάς ή αδελφία των, δρχ. 1000. Δι' αγοραστάς αποκτώντας με τὸ ψευδώνυμον δικαιώματα συνδρομητοῦ δρχ. 2000.

Νεα Ψευδώνυμα: Λόρδος Βύρων (Π).

Ἀνανέωσις Ψευδωνύμων: Συριανός α.

Η Διάπλασις ασπάζεται τοὺς φίλους της: *Μαρίαν Θ. Φουκαρέλλη* (ἐσὺ μοῦ ἔχεις στείλει τρία γράμματα) ἐγὼ δὲν σοῦ ἀπάντησα σὲ κανένα;) *Σιδηροῦν Δοῦκα* (δὲν πειράζει· αὐτὸ καθὼς θὰ εἶδες σοῦ ἐδιάλεξο ἀπὸ τὰ ψευδώνυμα) *Σπουργίτι, Ροδανγὴν, Τριπολιτσιτάκι, Σέρ Νικ, Συριανόν, Δόρδον, Βύρωνα, Γελαστόν Δογοτέχνην* κτλ. (στὰ γράμματα σας αὐτὰ θ' ἀπαντήσω στὸ ἐρχόμενο).

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 304ου Διαγωνισμοῦ λύσεων. Αἱ λύσεις τοῦ φυλλαδίου τούτου δεκταὶ ἐφ' ὅσον δὲν θὰ ἔχουν δημοσιευθῇ.

198. Διπλοῦς Στοιχειόγραφος

Δυὸ παλιὲς βασιλοπούλες
Δατρεμένες ἀδερφούλες
Θὰ μπορέσης ν' ἀναστήσης
Ἄν μὲ τέχνη συγκολλήσης,
Πρόθεσις μ' ἕνα σου μέλος

γιατὶ τὴ μιά·
Ἐναν ἀριθμὸ ὡς κεφάλι
γιατὶ τὴν ἄλλη,

Καὶ δυὸ σύμφωνα στὸ τέλος.

(Παλαιόν) Ἀτίθασσος

199. Συλλαβόγραφος

Κοινὸ στοιχεῖο χημικὸ
Κανονικὰ χωρίζεται
Σὲ σύνδεσμο ὑποθετικὸ
Καὶ στῆς Ἑλλάδας κάτοικο,
Μὰ ὄχι καί... κοντάτικο,
Ποὺ ὅλοι σας γνωρίζετε.

Κορινθιακὸ Ἀκρογιάλι

200. Μεταγραμματισμός

Αἰγυπτία γνωστὴ θεὰ
Ἐνα γράμμα της ἀλλάζει
Κι' ἄλλη μιά θεὰ ξανά,
Μὰ Ἑλληνίδα παρουνιάζει.

Ἀμαρυλλίς

201. Αἵνιγμα

Γεννιέμαι ἐγὼ προτοῦ νὰ τὸ σκεφθῆς
Καὶ μόλις γεννηθῶ πεθαίνω εὐθύς·
Κι' αὐτὴ ποὺ ὑστερ' ἀπὸ μένα φθάνει,
Πῶ, πῶ, τί κρότο φοβερὸ ποὺ κάνει!

(Παλαιόν) Ἀμαρυλλίς

202. Μέγα Δικτυωτόν

***** = Τὸ ἐναντίον τῆς
***** [εὐπραγίας
***** = Μεσαιωνικὴ πανε-
***** [πιστημιακὴ πόλις
***** = Χάροξις ὁδῶν
***** [πόλεως
***** = Ἐξαγόμενον πολ-
***** [λαπλάσιασμοῦ
***** = Ἀρχαία σικελικὴ
***** [πόλις.

Καὶ καθέτως τὰ ἴδια.

Κορινθιακὸ Ἀκρογιάλι

203. Κρυπτογραφικόν

12345367 = Ἀρχαῖος γλύπτης
2145 = Λεῖπει
345 = Γενάρης
4532 = Πωλοῦνται κι' ἀγοράζονται
565567 = Ἀρχαῖος ἐπικός ποιητής
63567 = Ποτὸν
7352 = Ἰερὸν ὄρος.

Ἀτίθασσος

204-205. Μεταμορφώσεις

1.—Ὁ μύσχος, δι' 6 μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ ἄμνος. 2.—Ἡ ἄρπα, διὰ 3 μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ λυρα.

Κορινθιακὸ Ἀκρογιάλι

206-212. Πτερωτὸν Γράμμα

Πᾶσαι αἱ κάτωθι ζητούμεναι λέξεις ἔχουν ἀπὸ ἓν γράμμα κοινόν—τὸ πτερωτόν—τὸ ὁποῖον ἀπαντᾷ πρῶτον εἰς τὴν πρῶτην, δεῦτερον εἰς τὴν δευτέραν, τρίτον εἰς τὴν τρίτην καὶ οὕτω καθεξῆς:

Ἀρχαῖος ἀθηναῖος πολιτικός—ἀρχ. λυρικὸς ποιητής—βασιλεὺς τοῦ Ἀργούς—ἀγροτικός ρωμαϊκὸς θεὸς—ἀργοναύτης—οὗτος τοῦ Ἐκτορος—διάσημος ρωμαῖος ῥήτωρ.

Ἀμαρυλλίς

213. Διπλὸ Κεφάλι

ὁμός, λεία, ὅσος, μηρός, Κύρος.

Εἰς τὰς λέξεις αὐτὰς νὰ προστεθῇ ἀνὰ ἓν γράμμα ὡς κεφαλὴ, ὥστε νὰ σχηματισθοῦν ἄλλαι τόσαι λέξεις τῶν ὁποίων τ' ἀρχικὰ ν' ἀποτελοῦν ποταμὸν τῆς Κεντρικῆς Εὐρώπης.

Τριπολιτσιτάκι

214. Γεῖφος

α α α
α γ α
α α α
α α α

Τριπολιτσιτάκι

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ασκήσεων τῶν φύλλων 19-20 καὶ 21 22 (1946).

98. Δηλαδὴ (δὴ, λάδι). — 99. Ζήτω! (ζῆ, τό). 100. Ὁ ὄρκος, ἡ ὄρκη. — 101. Ἡ φωτογραφία. — 102.

ΑΚΑΔΗΜΟΣ 103. ΠΥΡΑΜΙΣ (Ὑπερ, ΠΑΝΟΡΑΜΑ Ρυμᾶ, Ἀραμῆς, Μαρία, ΑΘΑΝΑΣΙΑ Ἰρις, Συρία). — 104. ΙΑΝ ΤΑΒ 108. Διὰ τοῦ Π: κήπος, ΤΡΕ ΡΗΕ πόλος, πάρος, παπᾶς, Η Σ' Ω ΑΤΝ κέρ. — 109. ΦΝ-Α-ΦΝ Σ Ι Σ ΠΙΤ ΚΡ=Φωνὴ λαοῦ φωνή Κυρίου (Φάρος, Να Σ Ν Σ ΣΗΑ πολέων, Λάρος, Φάλαινα, Νότος, Κέρκυρα,

Ρίζα). — 110. Κακοῦ κόρακος, κακὸν ὦν. — 111. Εἰ ὡς νησῶν φιλής, πόσον μᾶλλον τὰ χηνῶν. — 112. Μελέαγρος (μέλι, ἀγρός) — 113. Ποίησις — οἰήσις. — 114. Θρανιον-κρανιον. — 115. Βασίλειος, Βασιλεία, Βασίλειον. — 116.

Α ν Α ρ Α
Α λ μ Α ρ μ Α
Α μ υ ν Α θ η ν Α
Α γ κ υ ρ Α ρ α β ι Α
Α ρ κ α δ ι Α λ α μ α ν Α
Α μ α λ θ ε ι Α λ χ η μ ε ι Α
Α χ ε ρ ο υ σ ι Α ν α σ τ α σ ι Α
Α σ τ ρ ο ν ο μ ι Α ι σ ι ο δ ο ξ ι Α

117. ΙΚΑΡΟΣ (καιρός, Ἀσία, ῥάκος, ὄρκος, Σάρος). — 118. Λεωνίδια—Ἰδας= Δέαν + (Οἰδipους-πούς=) Ἰδη + (ὄναγρος-ἀγρός=) Ὀν. Ἀθροισμα τῶν ποιοῦντων: ΛΕΩΝΙΔΙΟΝ. — 119. ΜΑΔΡΙΤΗ (Μέκκα, Λαπωνία, Κόδρος, Ὀμηρος, Πλωτίνος, κληματαίς, ἀστραπὴ) — 120. Δικαίως κτῶ — 121. Μὴ ἐπιθύμει τὰ ἀλλότρια (μὴ, ἐπὶ θῆ μὴ, τὰ, ἄλλο τρία).

Τυπογραφεῖον ΣΕΡΓΙΑΔΗ, Γερανίου 9, Ἀθήναι

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Δὲν δημοσιεύεται Ἀγγελία ὑπερβαίνουσα τοὺς δεκαπέντε στίχους καὶ μόνον μία τοῦ καθενὸς εἰς κάθε φυλλάδιον. — Ἐως δέκα τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἀπλὰ στοιχεῖα δρχ. 500. Πέραν τῶν δέκα λέξεων, 30 δρχ. ἡ λέξις μὲ ἀπλὰ 50 δρχ. μὲ παζὰ καὶ 80 δρχ. μὲ κεφαλαῖα. Ὁ χωριστὸς στίχος δρχ. 200.

[B — 95]

Γιὰ νὰ περάσῃ ἡ ὥρα: Μίκης Ζέζας = Δ. Λουλακάκης, Λαπτὴ Καρδούλα = Ἀθ. Καρακάσουλου... Sorry (!)

Ροδανγὴ

[B — 96]

ΤΡΙΑΘΛΟΝ ΣΥΡΙΑΝΟΓ

1) Φιλολογικὸς Διαγωνισμός: Θέμα Τὸ μεγα-ῦτερο φέμμα (ἑμμετρο ἢ πεζο). 2) Προβλήματος: Εἰς καπνιστὴς μὲ τρία ἀποτοίγαρα φτιάχνει ἕνα τοιγάρο, μὲ δέκα ἀποτοίγαρα πόσα τοιγάρὰ θὰ καπνίσῃ; 3) Τοπείων: Κάρε-ποστάλ. — Βραβεῖα ἐκλεκτότατα! Προβσομία δὲ μνηρος. Συμμετοχὴ δωρεάν. Παλὴν καὶ νέα διαπλάσδ-πouλα-ες συμμετάσχετε. Διευθύνσεις: Ἑλ. Κωνσταντινίδην, Κῦθνος — δ παλὴς Συριανός

[B — 97]

Ἀλληλογραφῶ μὲ δλους-ες γράφατε Ὑψηλάντου 9, Ἀθήνας κ. Βασίλειον Στεφανίδην διὰ Ἀγριοιούλουδο

[B — 98]

Ἄχομαι εὐχαρίστως τῇ συμμαχίᾳ σου Διαπλάσιακὲ Ἀστέρα καὶ περιμένω δράση. Κουτορνίθι καὶ Σία οὔτε φύλλος στὸν κόρφο σας σὲ λίγο! Οὐαὶ καὶ ἀλλοίμονον. Ἀγκάθι

[B — 99]

Τὸ καλοκαίρι πέρασε πιά! Ὁ χειμῶνας ἔφθασε! Ἐμπρὲς λοιπὸν ἄς रि-χτιοῦμε στὴν κίνηση τοῦ ἀγαπημένου μας περιοδικοῦ μὲ περισσώτερη ὀρμὴ ἐφέτος! Γελαστός Δογοτέχνης

[B — 100]

Μικρὴ Δογοτέχνης. ἔλαθα Μ. Μυστικὸ, εὐχαριστῶ. Πρὸς τὸ παρὸν δὲν ἀλληλογραφῶ. Ἑλληνοπούλα τοῦ Μετσοῦ, γιατί δὲν ἀπάντησες; Περιμένω. Μαῦρο Βέλος

[B — 101]

Μικρὴ Δογοτέχνης μὴν κάνεις τίς δὲν μὲ γνωρίζεις. Ἀσχημόπουλο γιατί αὐτὴ ἡ σιωπὴ; Γίνο Βούγα σπουδαία ἀποκάλυψις χά-χά. Ἀνταλλάσσω Μ. Μυστικά. Δ)σις Β-31.

Ἡρώϊς Ἑλληνοπούλα

ΤΟ ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΟ

ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ", ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ
ΟΔΟΣ ΛΕΚΚΑ, 18
ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ "Η ΑΝΑΤΟΛΗ",

Στὸ Πρακτορεῖο αὐτὸ βρι-σκετε Τόμους «Διαπλάσεως» ἄδետους καὶ χρυσόδետους, Μικρὰ Μυστικά, Λυσόχαρτο, τὰ φύλλα τοῦ 1945 καὶ 1946 κλπ.

Κάνετε ἐπίσης τὴν ἐγγραφήν σας ἢ τὴν ἀνανέωσιν.